

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 42^{ΟΥ} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 94

Hollywood's last great star. Και η πρώτη αμερικανίδα ηθοποιός που έλαμψε στο κινηματογραφικό στερέωμα, από τα μέσα της δεκαετίας του '60, ενσαρκώνοντας ένα νέο πρότυπο γυναικείας παρουσίας πιο σύγχρονο και πιο ρεαλιστικό. Αυτό της χειραφετημένης και ανταγωνιστικής προς τον άντρα, της απελευθερωμένης σεξουαλικά, της σκληρής κι ενίοτε αδίστακτης γυναίκας, που δεν παύει να είναι κοκέτα και αισθησιακή, να αποτελεί το αντικείμενο αλλά κυρίως το υποκείμενο του ερωτικού πόδου. Μια επιθετική και ταυτόχρονα απόλυτα λαμπερή δηλκή παρουσία που ξεπερνούσε τα μέχρι τότε στερεότυπα του sex-symbol και της Femme Fatale, Ξεκινώντας από το ρόλο της δρυλικής Μπόνι Πάρκερ στο *Μπόνι και Κλάιντ* (1967) που θα επισκιάσει τον Γουόρεν Μπίτι και περνώντας στο ρόλο της ακαταμάχητης αντίπαλης παίτριας του Στιβ Μακ Κουίν στην *Υπόθεση Τόμας Κράουν* (1968). Συνεχίζοντας με το ρόλο της Γκου-

του Σωτήρη Ζήκου

έν, της άλλης γυναίκας που θα ανατρέψει το ιδανικό μοντέλο ζωής ενός επιτυχημένου διαφημιστή (Κερκ Ντάγκλας) στη ταινία *Συμβιβασμός* (1969) και μετά στο ρόλο της Έβελιν, σαν θύμα και θύτης μιας αιμομικτικής σχέσης με τον μεγιστάνα πατέρα της στην ταινία *Τοάινταουν* (1974). Όπου θα έρδει και η ώρα του Όσκαρ για το ρόλο της απόλυτα επικυριαρχικής, επαγγελματικά και ερωτικά, Νταϊάνα Κρίστενσεν στο *Δίκτυο* (1976). Θα ακολουθήσουν κάποια χρόνια προβληματικής παρουσίας-απουσίας για την καριέρα της μέχρι την επανεμφάνισή της στο ρόλο της αλκοολικής και ατίθας Τζέιν στο *Barfly* (1987). Μερικά χρόνια αργότερα στο *Arizona Dream* (1993) με το ρόλο της Ιλβίν, της χήρας που συμπεριφέρεται "σαν ένα ανώριμο κοριτσάκι μέσα σ' ένα γέρι-κο, ζαρωμένο κορμί" όπως ακούγεται στην ταινία, δεν θα

διστάσει να απομυθοποιήσει το ίδιο το είδωλό της, το είδωλο της αιώνιας νεότητας που ως σταρ υπήρξε κάποτε. Μια σταρ κλασικής ομορφιάς, με πύρινο βλέμμα -θυμήσου *Τα μάτια της Λώρα Μαρς*-, με τα πιο διάσημα πεταχτά μίλα στο πρόσωπο και τις πάντα υπέροχες γάμπες της. Ξέρεις. Η τελευταία από τις τελευταίες μεγάλες σταρ που ακόμα περιφέρεται σαν θεά, όπως γράφει κάπου για αυτήν στο βιβλίο του *Hollywood* ο Τσαρλς Μπουκόβσκι.

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Το παιχνίδι της σκιάς (σελ. 11)

του Σταύρου Βιδάλη • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Έχοντας πίσω του πολύχρονη εμπειρία στον χώρο του τηλεοπτικού ντοκιμαντέρ, ο Σταύρος Βιδάλης ταξιδεύει στην Θεσσαλονίκη με την πρώτη του ταινία μεγάλου μήκους.

Η φωτογραφία / Fotograf (σελ. 6)

του Kazim Oz (Γερμανία, 2000) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Μια ιστορία που έχει σαν φόντο τον δεκαπενταετή πόλεμο των Κούρδων με τον τουρκικό στρατό, για την ανεξαρτησία τους.

Αβιώτες μνήμες (σελ. 9)

της Αθηνάς Ξενίδου (Ελλάδα/Κύπρος, 2000)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Ένα ντοκιμαντέρ από την Αθηνά Ξενίδου για μια γενιά νέων ανθρώπων που δεν έζησαν ποτέ τον πόλεμο και την εισβολή στην Κύπρο, αλλά γνωρίζουν την ιστορία

Ο χορός των αλόγων (σελ. 10)

του Χρήστου Βούπουρα • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

Μετά το *Μιρουπάφισμ* και το Ά βραβείο στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης ο Χρήστος Βούπουρας επιστρέφει με ένα δραματοποιημένο ντοκιμαντέρ για την πατρίδα του τη Μυτιλήνη με αφορμή ένα έδιμο που έχει τις ρίζες του στην αρχαιότητα.

Οι ακροβάτες του κήπου

The cistern (σελ. 6)

του Χρήστου Δήμα • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Με αξιοσέβαστο παρελθόν στις ταινίες μικρού μήκους, ο πολυβραβευμένος Χρήστος Δήμας στίνει ένα ρεαλιστικό παραμύδι για την αθωότητα της παιδικής ηλικίας.

FAYE DUNAWAY

“Αν ντίβα σημαίνει δυνατή γυναίκα, ναι είμαι. Αν

σημαίνει κάποια που έχει εξωφρενικές απαιτήσεις ή επιμένει όλοι να την κανακεύουν τότε ποτέ δεν υπήρξα τέτοια. Η Τζόαν Κρόφορντ ήταν μια ντίβα του κλασικού Χόλιγουντ και νομίζω ότι ίσως όταν την υποδύθηκα η εικόνα της μ' εκμηδένισε.”

Φέι Ντάνναγουεϊ

Δ Ι Α Β Α Σ Τ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Α

5 Το αληθινό πορτρέτο της Φέι Ντάνναγουεϊ: Μια υπέροχη γυναίκα, ένας υπέροχος άνθρωπος

6 Ο Χρήστος Δήμας, η Γιώτα Φέστα κι ο Νίκος Κυπουργός μιλούν για την ταινία *Οι ακροβάτες του κήπου*

7 Χλιαρό νερό κάτω από μια κόκκινη γέφυρα, Μπόσμαν και Λένα και *Το πόρτο της παιδικής μου ηλικίας* στις Ειδικές Προβολές

9 Η Αθηνά Ξενίδου και η Αναστασία Παπαδοπούλου μιλούν για την ταινία τους *Αβιώτες μνήμες*

10 Ο Χρήστος Βούπουρας, με αφορμή ένα λατρευτικό δράμα, μιλά για τον *Χορό των αλόγων*

11 Ο Σταύρος Βιδάλης και ο Λεονάρδος Βαλεντίνι μιλούν για *Το παιχνίδι της σκιάς* και η Όλγα Μαλέα για το *Πιζότο*

14 Προσοχή στα ναρκωτικά, μας προειδοποιεί η Rosemary Rodriguez και Επικίνδυνα Παιχνίδια στους Νέους Ορίζοντες

15 Από την τελευταία *Ανύσσ* της εφηβείας εμφανίζεται ο Damien Odoul

17 *Γαλαξίας* του Faruk Sokolovich στις σημερινές Ματιές στα Βαλκάνια

19 *Κόσμος Γερμανός, Εννέα Βασίλισσες* και *Δύσκολοι Καιροί* στον Νέο Αργεντινικό Κινηματογράφο

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

travelling

Opening Night: Ξανθιές, μελαχρινές, καστανές και μόνο μία κοκκινομάλλα

Αγαπητό μου φεστιβαλικό ημερόλογο,

• Πρώτη επίσημη σήμερα και η λιακάδα ανοιξιάτικη, παρά τις προβλέψεις της EMY. Δεν ξέρω αν αυτό είναι αναγκαία καλή. Η υπερβολική καλοκαιρία, ιδιαίτερα μεσογειακή, προκαλεί ευπρόσδεκτη ευφορία, γενετήσια ορμή για φραπέ και απεριόριστη χαλάρωση. Μόνο να κλειστείς στο σκοτεινό καθούκι της αίθουσας δεν θέλεις. Τουλάχιστον το βραδάκι, η δροσιά είναι γλυκιά και η διάθεση ανεβαίνει...

• Μια πρώτη βόλτα από τους χώρους του φεστιβάλ. Αναγνώριση εδάφους, έλεγχος αν όλα βρίσκονται στη θέση τους και δεν τα εξαφάνισαν εξωγήινοι. Πράγματι δεν τα εξαφάνισαν και όλοι οι χώροι είναι γνώριμοι. Τα ταμεία στη θέση τους, οι αίθουσες στη θέση τους. Προσοχή στις παράπλευρες εκθέσεις. Θα επανέλθουμε, στήνονται ακόμη.

• Σε κατάσταση προετοιμασιών οι προβλήτες. Οι τελευταίες πινακίδες, τύποι να κουβαλάνε ξύλα, μερικές κάμερες να προβάουν και ο κόσμος λιγοστός, αλλά αεικίνητος. Μηχανικά χαμόγελα, μούδιασμα, χειραφίες, λίγα αγγλικά εδώ κι εκεί και υποψία άγχους. Οι απλοί σινεφίλ που θα στριμωχτούν στις ουρές ακόμα δεν εμφανίστηκαν. Μάλλον το πρώτο γιουρούσι προμηθύνεται για αύριο. Προς το παρόν κυκλοφορούν μόνο οι δημοσιογράφοι, οι εργαζόμενοι και όσοι βγάζουν κάρτες μέλους τελευταία στιγμή.

• Μικρό μπάχαλο. Σύγχυση, αλλά ψυχραιμία και χαμηλοί τόνοι. Το ρεύμα, λέει, κάνει νερά (διακοπές...) και οι υπολογιστές κωλυσιεργούν. Όπ, σαν να έχω ένα μικρό ντεζα-βού (δεν το γράφω στα γαλλικά, για να μη γίνω ρεζίλι). Το τέρας της τεχνολογίας παραπαίει, αλλά εμείς δεν φταίμε σε τίποτα. Και ο νόμος του Μέρφι επιβεβαιώνεται σαδομαζοχιστικά: «Αν είναι κάτι να πάει στραβά, θα πάει». Το προσωπικό του φεστιβάλ (η πρώτη γραμμή πυρός) για μια ακόμη φορά νεανικό και όχι over-fifty δημοσιογραφικό. Άπειρο, αλλά καταβάλλει τα μέγιστα. Και αν κάτι ξεχωρίζει, είναι ότι δεν έχουν (ίσως λόγω ηλικίας, ίσως λόγω νοστρο-

πίας) το εκνευριστικό ελληνικό υφάκι: «ε, γαμώτο, και άλλος πελάτης; Μα τι σκατά θέλετε όλοι εδώ;» Διατηρούν την ψυχραιμία τους και δεν είναι εύκολο, αφού «ναι, μεν ο πελάτης έχει πάντα δίκιο, αλλά πολλές φορές είναι σπάσσης». Ελπίζω μόνο αύριο το πρόβλημα να έχει αντιμετωπιστεί. Δυσ (ή μάλλον... εικοσιδυό) φορές σύμπτωση, δεν είναι σύμπτωση...

—: Έρχεται. —: Ήρθε; —: Θα έρθει; Φεύ, Φέι... Έλα! εφόσον άκουσα κάποιους να το συζητάνε (για να λέμε και την αλήθεια...) αντιλήφθηκα το σεξουαλικό περιεχόμενο της εικόνας. Δυσ κορμιά δεμένα να συνομιλούνται... Αν και AAZ, μ' άρεσε αυτή η αφηρημένη μαγεία. Το έργο πληροφοριακά φιλοτεχνήθηκε από το Νίκο Κεσσανλή. Βλέπε διπλανή σελίδα.

• Έμαθα και μια καινούρια λέξη. FLUFFER (τίτλος ταινίας). Ξέρεις τι εστί; Όταν γυρίζονται τσόντες, οι άνδρες «ηθοποιοί» οφεί-

Τζέρι: Τι θα γίνει, θα βάλει κανείς κανά χεράκι να στηθεί η έκθεση; Όχι μόνο γκλαμουριές στις τελετές!

• Προσοχή στο σχέδιο της αφίσας των Νέων Οριζόντων. Στην αρχή νόμιζα πως είναι συνδυασμός άτακτων, αφηρημένων γραμμών. Μμμ, OK, ανήκω στην πολυπληθή και πλειοψηφική ομάδα AAZ (Ανώνυμοι Αδασείς Από Ζωγραφική). Με μια προσεκτικότερη ματιά και

Αθανασία: Νονάσα, όταν μεγαλώθω, μπολώ να γίνω κι εγώ Φέι Ντάναγουεϊ; Νονά: Μπορείς... μην αγριείς!

λουν να έχουν στύση. Μόνιμη. Όταν γίνεται CUT και ο σκηνοθέτης χρειάζεται λίγο χρόνο για να δημιουργήσει, οι άρρενες δεν πρέπει να χαλαρώσουν, αλλά να είναι ετοιμοπόλεμοι. Το τελευταίο πράγμα που χρειάζεται μια τσόντα, είναι ένας δυσκίνητος άντρας. Εκεί λοιπόν παρεμβαίνουν οι Fluffers οι οποίοι με χέρι και στόμα λειτουργούν ως ανυψωτές ηθικού... Fluffer (ίσον συντηρητής στύσης).

• Βραδάκι, το θερμόμετρο στα ύψη, ο κλιματι-

σμός ανύπαρκτος. Πολλά κουστούμια διαφόρων ειδών καταφθάνουν και μέσα σ' αυτά άνθρωποι. Ολύμπιον. Τελετή έναρξης.

• Το πρόγραμμα έλεγε 8:30, και το Ολύμπιον έχει γεμίσει ασφυκτικά, ακόμα και στους εξώστες. Ποιοι είναι πιο πολλοί: οι όρθιοι ή οι καθιστοί; Μπήκαν όλοι, γιατί έτσι πρέπει. Δυσ στρατηγικοί κλοιοί έχουν σχηματιστεί. Έξω από το κτίριο οι φωτογράφοι, τα κοράκια και οι περιέργοι («καλή φάση, ας κάτσουμε...»). Στην πόρτα οι μπράβοι μπερδεμένοι. Μέσα στα σκαλιά οι επικεφαλής του Φεστιβάλ και πίσω τους μαυροφορεμένες κοπέλες, καλλίγραμμες, στολισμένες, όμορφες, να κλίνουν επ' αριστερά και επί δεξιά.

• Η Φέι Ντάναγουεϊ έρχεται; Κίνηση στους δρόμους, αυτοκίνητα, πανικός, στο πεζοδρόμιο κορμιά στριμώνονται και η απόσταση από το Μακεδονία Παλλάς μέχρι την αίθουσα τελετών ίσως είναι μεγαλύτερη από όση φαίνεται. Η ελληνική κουλτούρα προστάζει μια κάποια καθυστέρηση. Καθυστερήστε την, λοιπόν.

• Έρχονται ο Σάτσιμπεργκ και ο Σκολιμόφσκι (θεωρείο) πρώτοι-πρώτοι. Οι θεσσαλονικείς δημοσιογράφοι, οι Αθηναίοι και οι ξένοι προφανώς, μα ποιος τους ξέρει. Ο Ορέστης Ανδρεαδάκης; μας άρεσε το όρθιο μαλλί (του), μας κούρασε λίγο έως πολύ η αναμονή της Φέι. Τα φλας θα ανάψουν μια στάλα περισσότερο στο Μάριο και την Ντέμπορα.

• Πέντε λεπτά καθυστέρηση κι έφτασε ο υπουργός Βενιζέλος. Μια στιγμή, φωνάζει ο Ρασιάς: σύντομη στάση για αποθανάτιση(!) της στιγμής, όλοι μαζί οι παπαράτοι, θάρεις και δεν τον είχαν ξαναδεί. Να κι ο Βούγιας, μαύρο

Η κορυφή σέρνει το χορό: Πάμε παιδιά, όλοι μαζί... Κίληνησέ, η Γερακίνασσα, γιάδα νεεεερό, (Χορός): Μπράβο!

σακάκι-κόκκινο πουκάμισο και μια παρέα κοριτσιών (φοιτήτριες;) γλυκοκοιτάει. Ας γλυκαίνεται... Ο δήμαρχος Παπαγεωργόπουλος τήρησε στην ακρίβεια το ακαδημαϊκό τέταρτο και ο υπουργός Τσοχατζόπουλος ήρθε τελευταίος. Όλοι με το ίδιο χαρούμενο ύφος. Γιατί;

• Η τελετή έπρεπε να ξεκινήσει. Πού είναι η Φέι; Άργησε. Γιατί; Κίνηση και αγωνία. Πρέπει να ξεκινήσουμε. Ανεβαίνει στη σκηνή ο Μ. Δημόπουλος, τα λέει, τελειώνει. Ανεβαίνει ο υπουργός, 9 και 10, ο Βενιζέλος μιλάει, και η Φέι έξω φτάνει ντυμένη στα μαύρα, χαμογελαστή και λαμπερή («μοιάζει τόσο νέα...», «αυτή είναι λάμψη»). Ανεβαίνει τα σκαλιά, χάνεται στην πάνω αίθουσα και όλα μπαίνουν στη θέση τους. Ανακούφιση.

• Μπορεί και να μην το έκανε επίτηδες, να έμπλεξε απλώς στην κίνηση στους δρόμους. Με τέτοιο καιρό, βράδυ Παρασκευής, έξω γινόταν χαμός. Ή μπορεί να το έκανε επίτηδες, για να ξεκινήσει η τελετή χωρίς αυτήν, μην κλέψει την παράσταση. Διακριτική. Εξάλλου, η τιμητική της μέρα είναι η επομένη.

• Πάμε πάρτυ;

• Τι να μην ξεχάσω για αύριο: Να έχω το νου μου στη Φέι να δω το Fluffer και το Y Tu Mama Tambien (κανονική μισή ώρα και η μαμά σου επίσης). Σαν να λέμε: Της μάνας σου-Και της δικιάς σου επίσης), να ρίχνω κανά βλέφαρο για το Ρένο Χαραλαμπίδη, να περάσω από την έκθεση φωτογραφίας του Τζέρι Σάτζμπεργκ και αν είμαι ζωντανός να απολαύσω το Midnight Vision: Orgasmic Cinema (1).

Sotiris Babatzis
donk@hotmail.com

SABBATO 10 SATURDAY

cine OLYMPION RENAULT

11:30 Stavros Tornes Retro
• ANTIÓ ANATOLH / ADIO ANATOLI, 36'
Italy, 1976 - O.V. Greek, English subtitles
• ΕΞΟΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ / EXOPRAGMATIKO, 40'
Italy, 1980 - O.V. Italian

13:00 Greek Films 2001
TO ΠΑΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΣΚΙΑΣ / TO PEHNIDI TIS SKIAS, 130'
Stavros Vidalis
Greece, 2001
O.V. Greek • English subtitles

15:30 International Competition
Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ / FOTOGRAF, 67'
Kazim Oz
Turkey, 2001
O.V. Kurdish / Turkish • English subtitles

17:00 Greek Films 2001
ΑΒΙΟΤΕΣ ΜΗΜΕΣ / AVIOTES MNIMES, 60'
Athena Xenidou
Greece-Cyprus, 2000
O.V. Greek-English • English subtitles

18:30 Greek Films 2001
Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΛΟΓΩΝ / O HOROS TON ALOGON, 64'
Christos Voupouras
Greece, 2001
O.V. Greek • English subtitles

20:00 Special Screenings
Η ΚΡΥΦΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΑΝΕΚΕΝ
PUZZLE OF A DOWNFALL CHILD, 104'
Jerry Schatzberg
USA, 1970 • O.V. English

22:30 International Competition
ΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ
THE CISTERNI, 104'
Chris Dimas
Greece, 2001
O.V. Greek • English subtitles

01:00 MIDNIGHT VISION: Orgasmic Cinema (1)

cine PAVLOS ZANNAS

15:30 N.H. NIGHT TIMES
ΒΑΓΟΝΙ ΚΑΠΝΙΣΤΩΝ / VAGON FUMADOR, 87'
Veronica Chen
Argentina, 2001
O.V. Spanish • English subtitles

18:00 N.H. International selection
ΟΙ ΑΚΥΒΕΡΝΗΤΟΙ / DRIFT, 90'
Michiel van Jaarsveld
The Netherlands, 2001
O.V. Dutch • English subtitles

20:30 N.H. International selection
KANTAXAP / SAFAR E GHANDEHAR, 85'
Mohsen Makhmalbaf
Iran - France, 2001
O.V. Farsi-English • English subtitles

23:00 N.H. International selection
ME THN MAMA MAZI
Y TU MAMA TAMBLEN, 101'
Alfonso Cuaron
Mexico - USA, 2001
O.V. Spanish • English subtitles

cine JOHN CASSAVETES

15:00 N.H. American Independents
ΠΡΑΞΕΙΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ / ACTS OF WORSHIP, 94'
Rosemary Rodriguez
USA, 2000
O.V. English

17:30 N.H. New French Cinema
Η ΑΝΑΣΑ / LE SOUFFLE, 80'
Damien Odoul
France, 2000
O.V. French • English subtitles

20:00 N.H. American Independents
ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ
THE BUSINESS OF STRANGERS, 84'
Patrick Stettner
USA, 2001
O.V. English

22:30 N.H. Night Times
ΦΛΑΦΕΡ / THE FLUFFER, 94'
Richard Glatzer, Wash West
USA, 2001
O.V. English

cine TONIA MARKETAKI

11:00 John Boorman Retro
ΖΑΠΝΤΟΖ / ZARDOZ, 104'
UK, 1973
O.V. English

13:00 New Argentinean Cinema
ΚΟΣΜΟΣ - ΓΕΡΑΝΟΣ / MUNDO GRUA, 90'
Pablo Trapero
Argentina, 1999
O.V. Spanish • English subtitles

15:30 New Argentinean Cinema
ΕΝΝΕΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ / NUEVE REINAS, 115'
Fabian Bielinsky
Argentina, 2000
O.V. Spanish • English subtitles

18:00 Balkan Survey
ΓΑΛΑΞΙΑΣ / MLJEČNI PUT, 93'
Faruk Sokolovic
Bosnia/Herzegovina, 2000
O.V. Bosnian • English subtitles

20:30 John Boorman Retro
ΛΕΩΝ Ο ΕΣΧΑΤΟΣ / LEO THE LAST, 104'
UK, 1970
O.V. English

23:00 New Argentinean Cinema
ΔΥΣΚΟΛΟΙ ΚΑΙΡΟΙ / MALA EPOCA, 110'
Nicolas Saad, Mariano de Rosa, Salvador Roselli, Rodrigo Moreno
Argentina, 1998
O.V. Spanish • English subtitles

cine FRIDA LIAPPA

13:00 John Boorman Retro
ΕΛΠΙΔΑ ΚΑΙ ΔΟΞΑ / HOPE & GLORY, 112'
USA, 1987
O.V. English

15:30 Special Screenings
ΧΑΙΛΑΡΟ ΝΕΡΟ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΟΚΚΙΝΗ ΓΕΦΥΡΑ
AKAI HASHI NOSHITANO, 119'
Shohel Imamura
Japan, 2001
O.V. Japanese

18:00 Special Screenings
ΜΠΟΣΜΑΝ ΚΑΙ ΛΕΝΑ
BOESMAN & LENA, 90'
John Berry
France / South Africa, 2000
O.V. English • French subtitles

20:30 Special Screenings
ΤΟ ΠΟΡΤΟ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΜΟΥ ΗΛΙΚΙΑΣ
PORTO DA MINHA INFANCIA, 62'
Manoel de Oliveira
Portugal / France, 2001
O.V. Portuguese • English subtitles

23:00 John Boorman Retro
Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΑΚΑΤΡΑΖ
POINT BLANK, 92'
USA, 1967
O.V. English

cine TAKIS KANELLOPOULOS

13:30 Greek Film Festival
ΡΙΖΟΤΟ / RISOTTO, 95'
Olga Malea
Greece, 2000
O.V. Greek • English subtitles

15:00 Stavros Tornes Retro
ΝΤΑΝΙΛΟ ΤΡΕΛΕΣ / DANILO TRELES, 86'
Greece, 1986
O.V. Greek • French subtitles

17:30 Stavros Tornes Retro
ΜΠΑΛΑΜΟΣ / BALAMOS, 80'
Greece, 1982
O.V. Greek • French subtitles

20:00 Dinos Dimopoulos Tribute
ΑΣΤΕΡΟ / ASTERO, 95'
Greece, 1959
O.V. Greek • French subtitles

22:30 Dinos Dimopoulos Tribute
Ο ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
O ILIOS TOY THANATOU, 110'
Greece, 1978
O.V. Greek • English subtitles

ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΧΤΙΕΣ ΟΠΤΑΣΙΕΣ:

Οργανισμικό Σινεμά

Τρία προγράμματα εκρηκτικών πειραματικών ταινιών μικρού μήκους επιλεγμένων ειδικά για το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης από την σκηνοθέτιδα Αθηνά Τσαγγάρη, ιδρύτρια και διευθύντρια του Cinematexas International Short film Festival των ΗΠΑ.

Κατά την διάρκεια των έξι χρόνων από την ίδρυσή του, το Cinematexas αναγνωρίστηκε ως ένα από τα τρία πιο σημαντικά φεστιβάλ μικρού μήκους της Αμερικής, αναζητεί και εξερευνά με πάθος το εξελισσόμενο και κρίσιμο τοπίο του "αντι-σινεμά". Και το αποκαλούμε έτσι, γιατί πιστεύουμε ότι τα ριζοσπαστικά πειράματα νέων δημιουργών συνιστούν το ανοσοποιητικό σύστημα του κινηματογράφου, λειτουργώντας παρόμοια με τα αντισώματα που αναπτύσσει ο ανθρώπινος οργανισμός για να αντισταθεί στην ασθένεια και την επικείμενη αποσύνθεση.

«Για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης», λέει η Αθηνά Τσαγγάρη, «επιλέξαμε μία ανθολογία ταινιών-λευκών αιμοσφαιρίων από την διεθνή avant garde σκηνή, οι οποίες διερευνούν, υπονομεύουν και παραβιάζουν, η κάθε μία με μοναδικό και τολμηρό τρόπο, τον ερωτισμό, το σεξ, και ταυτόχρονα την ίδια την κινηματογραφική γλώσσα».

• Πρόγραμμα 1: "Σάρκα και Αίμα"

Εξι ταινίες με οριακή γυναικεία ματιά. Από την Ωδή της Αμερικανίδας Kelly Reichardt (opening night film στη Μόσχα της Βενετίας το 1999)- η συγκλονιστική ιστορία ενός εφηβικού έρωτα στον αμερικανικό νότο- μέχρι το *Sharon!* της Αγγλίδας Jennet Thomas -ένα παράξενο ταξίδι στον κόσμο της παιδικής σεξουαλικότητας- ως το *Bowery* της Sara Driver, μία περιήγηση σε έναν από τους πιο περιβόητους και παρακμιακούς δρόμους του Μανχάτταν, το πρόγραμμα επιχειρεί πολλαπλές απαντήσεις στο καυτό ερώτημα της σχέσης του γυναικείου σώματος με το σύγχρονο αστικό και κοινωνικό τοπίο.

• Πρόγραμμα 2: "Έρωτας εναντίον Θανάτου"

Αιωρούμενο ανάμεσα στο επιστημονικό ντοκυμαντέρ και την πορνογραφική ταινία, το πρόγραμμα αναφλέγει και πυρπολεί όλες τις παραδοσιακές αντιλήψεις περί ηθονοβληψίας, ερωτικής εμμονής και κινηματογραφικής έκστασης. Ανάμεσά τους, το μαζοχιστικό *Devil in the Flesh* της εκκεντρικής Μεξικάνας video artist Ximena Cuevas, το νοσηρό *Drowning* του Ελληνοαμερικανού James Fotopoulos, ενός "νέου David Lynch" όπως πρόσφατα χαρακτηρίστηκε και το

σουρρεαλιστικό *The Operation* από τον δρύλο του αμερικανικού underground, Jacob Pander, ο οποίος προκαλεί ασύλληπτο ερωτικό δέος αποτυπώνοντας την σεξουαλική πράξη με έναν ανελέητα μακροσκοπικό, αλλά και εικαστικό φακό.

• Πρόγραμμα 3: "Τεστοστερόνη"

Τα αγόρια και τα παιχνίδια αυτοϊκανοποίησής τους... Παιχνίδια πολέμου, παιχνίδια κυριαρχίας, παιχνίδια δημιουργίας, παιχνίδια ηδονής. Ενα απ' αυτά και το σινεμά.

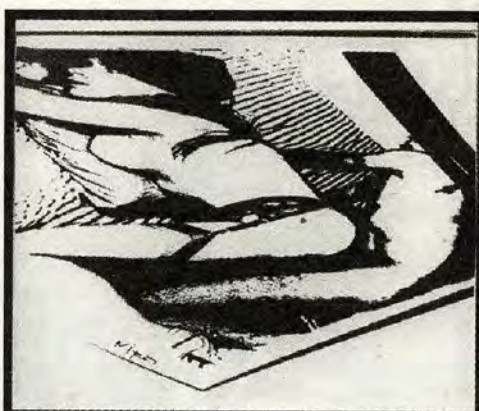
Ο Paul Henley με το *Colonel Kharnage* επιχειρεί ένα ριμέικ του *Αποκάλυψη Τώρα* του Κόπολα μέσα σε τρία λεπτά, με τον Robert Duval ως μαριονέτα. Ο προταγμένος με Oscar ταινίας κινούμενων σχεδίων Don Herzfeld δοκιμάζει τα όρια του "politically correct" με το μοχθηρότατο *Billy's Balloon*, πιδανόν μία από τις καλύτερες κωμωδίες της δεκαετίας του '90.

Ο γνωστός Καναδός σκηνοθέτης Guy Maddin κατασκευάζει με το *Heart of the World* (ανάθεση του φεστιβάλ του Τορόντο) ένα αριστουργηματικό μινι-έπος επιστημονικής φαντασίας, στα πρότυπα του εξπρεσιονιστικού βωβού κινηματογράφου. Η ταινία έχει χαρακτηριστεί από τον διεθνή τύπο ως μία από τις καλύτερες ταινίες μικρού μήκους όλων των εποχών.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Οι Κινηματογραφικοί Ορίζοντες είναι μια νέα εκδήλωση που θα παρουσιαστεί φέτος για πρώτη φορά από τις 3 μέχρι τις 9 Δεκεμβρίου παράλληλα στη Λεμεσό και στη Λευκωσία με την πρωτοβουλία του Υπουργείου Πολιτισμού Κύπρου. Στόχος της ετήσιας εκδήλωσης είναι να ανοίξει ένα παράθυρο στις σύγχρονες εξελίξεις της διεθνούς κινηματογραφικής παραγωγής καθώς και να δώσει τη δυνατότητα προβολής της Κύπρου στα διεθνή πολιτιστικά δρώμενα.

Το πρόγραμμα των Κινηματογραφικών Ορίζοντων θα αποτελείται από μια επιλογή από το ετήσιο πρόγραμμα των Νέων Ορίζοντων αλλά και χαρακτηριστικά δείγματα της διεθνούς και ελληνικής παραγωγής. Ο Δημήτρης Επιδης, καλλιτεχνικός διευθυντής τόσο των Νέων όσο και των Κινηματογραφικών Ορίζοντων, δηλώνει πως "η φετινή διοργάνωση θα είναι η απαρχή ενός μόνιμου διεθνούς φεστιβάλ κινηματογράφου στην Κύπρο, που θα αντιμετωπίζει το σινεμά πρώτιστα σαν αντανάκλαση του σύγχρονου πολιτισμού". Η νέα αυτή κινηματογραφική εκδήλωση δεν θα έχει διαγωνιστικό χαρακτήρα μολονότι προβλέπει την απονομή ενός Βραβείου Κοινού.

NEOI OPIZONTEΣ

42ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
9-18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001

NEW HORIZONS

EPT

Α Π Ο Τ Ε Λ Ε Σ Μ Α Τ Α

Dewar's

ΒΡΑΒΕΙΟΝ
ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Α' ΠΡΟΒ

Β' ΠΡΟΒ

ΤΕΛΙΚΗ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

1. Η φωτογραφία
2. Οι ακροβάτες του κήπου
3. Σαν άντρας
4. Πίσω στην πατρίδα
5. Ψωμί και γάλα
6. Imago
7. Το είδωλο στον καθρέφτη
8. Bar
9. Καθυστερημένο προξενικό
10. Τα τραγούδια τρέλας της Φερνάντα Χουσεϊν
11. Γερή μπάζα
12. Κάτω από τ' άστρα
13. Τίρανα έτος μηδέν
14. Μια έφηβη
15. Κινητός στόχος
16. Επίθεση με άνθρακα

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2001

1. Το παιχνίδι της σκιάς
2. Αβίωτες μνήμες
3. Ο χορός των αλόγων
4. Γη και άνθρωποι
5. Πες στη μορφήνη ακόμα την ψάχνω
6. Δεκαπενταύγουστος
7. Οι ψυχές των καϊκιών
8. Ο Παράδεισος είναι προσωπική υπόθεση
9. Η κοιλιά της μέλισσας
10. Είδωλο και ρόλος
11. Οι απεκεί
12. Σώσε με
13. Αθανάσιος Χριστόπουλος: Ένας λησμονημένος ποιητής
14. Αιώνιος φοιτητής
15. Κλέφτης ή πραγματικότητα
16. Κι αύριο μέρα είναι
17. Ημερολόγια καταστρώματος - Γιώργος Σεφέρης
18. Το τάμα
19. Ο έβδομος ήλιος του έρωτα
20. Αλέξανδρος και Αϊσέ
21. Το μόνον της ζωής του ταξιδιού

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ DEWAR'S απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που προβάλλεται σε πρώτη δημόσια προβολή και συμμετέχει στο 42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω.

Δωρεάν προβολές για φοιτητές, σπουδαστές και μαθητές μια προσφορά του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Υπενθυμίζουμε ότι κάθε μέρα, από τις 9 έως τις 18 Νοεμβρίου, φοιτητές και σπουδαστές θα μπορούν να παρακολουθούν δωρεάν τις προβολές των 11:00, 13:30 και 15:30, στην αίθουσα ΟΛΥΜΠΙΟΝ, με απλή επίδειξη της φοιτητικής ή σπουδαστικής τους ταυτότητας. Ειδικά οι μαθητές, που εκείνες τις ώρες -οι πρωινό- πρέπει να είναι στις μαθητικές αίθουσες, μπορούν να προσέρχονται στις κινηματογραφικές προβολές, κατόπιν συνεννόησης της διεύθυνσης του γυμνασίου ή του λυκείου με το Φεστιβάλ, με τη συνοδεία του καθηγητή τους.

Όλες οι σχολές και τμήματα στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας και στα ΤΕΙ Θεσσαλονίκης, καθώς και όλα τα γυμνάσια και λύκεια του νομού Θεσσαλονίκης, ενημερώνονται, ώστε από την έναρξη των προβολών της 42ης διοργάνωσής του, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης να κινείται σε έντονους νεανικούς ρυθμούς.

Αλλωστε η συνεργασία του Φεστιβάλ με την πανεπιστημιακή κοινότητα είναι δεδομένη και ας μην ξεχνάμε τα εκπαιδευτικά προγράμματα «Πάμε Σινεμά», που τρέχουν εδώ και χρόνια σε όλη την Ελλάδα.

Film FM 89.4
RADIO

Ο ραδιοφωνικός σταθμός
του 42ου Φεστιβάλ

NEW YORK COLLEGE

Fully Recognized by the
State University of New York, New Paltz & ESC

Για πρώτη φορά
στη Θεσσαλονίκη
σπουδές πανεπιστημιακού
επιπέδου στον τομέα
του ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
και της ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

TELEVISION AND FILM STUDIES
- Bachelor σε τέσσερα χρόνια

Διδάσκουν τα μεγαλύτερα ονόματα
στο χώρο της τηλεόρασης
και του κινηματογράφου

Παναγιώτης Βούλγαρης

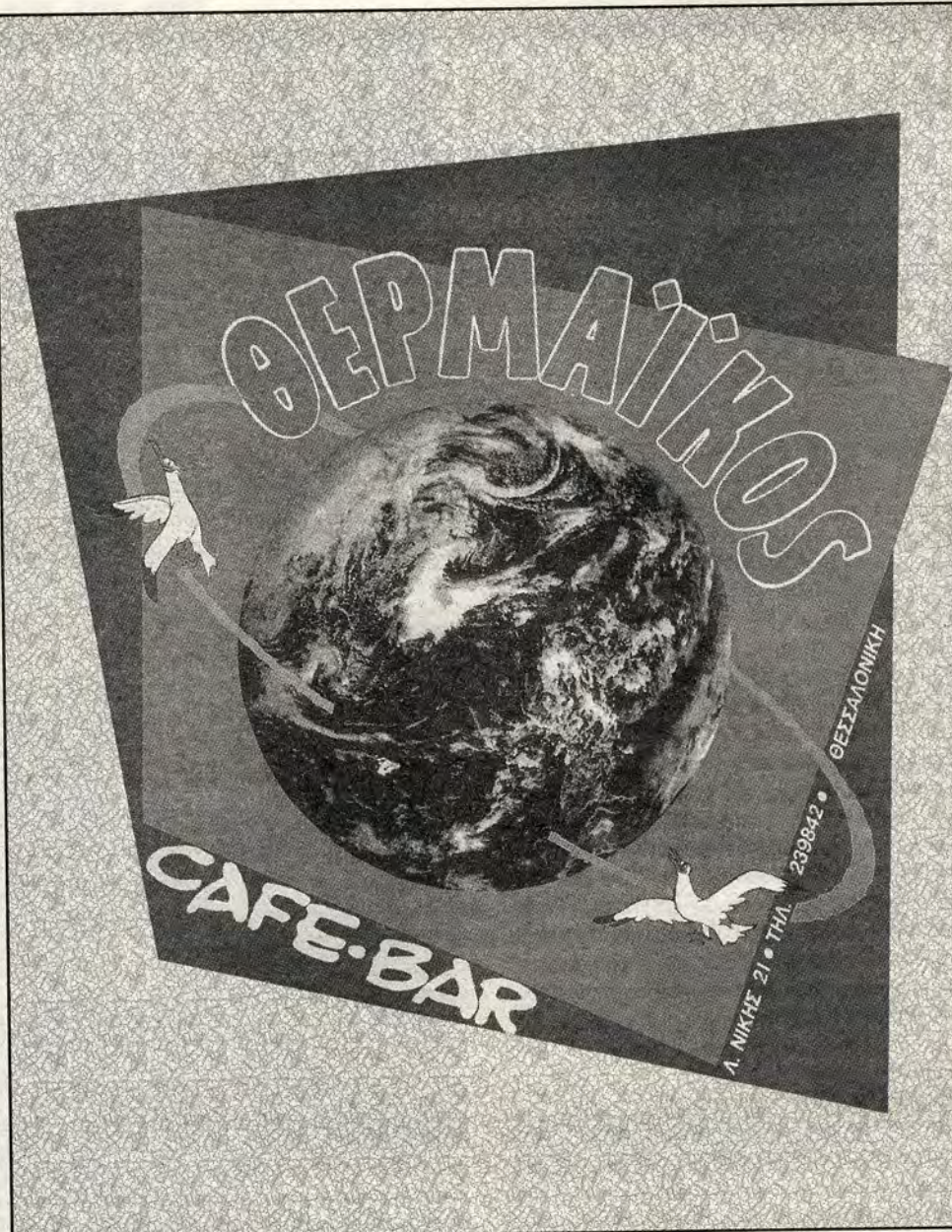

Κώστας Κουτασιούρης

Αντώνης Κόκκινος

Πληροφορίες-εγγραφές: N.Y.C., Κατομή 6 & Παπαναστασίου, Θεσσαλονίκη
τηλ. 835211, e-mail: nyth@nyc.gr

42ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

9-18 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ • 2001 • www.filmfestival.gr

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

Υπέροχη γυναίκα; Υπέροχος άνθρωπος

THE Faye Dunaway

AFFAIR

Είναι Παρασκευή μεσημέρι, συννεφώκαμα έξω και στο λόμπι Α του «Μακεδονία Παλλάς» περιμένουμε να συναντήσουμε την εκθαμβωτικά cool και ασυμβίβαστη «Bonnie» του Άρθουρ Πεν. Δε θα έρθει ποτέ, τουλάχιστον με αυτόν τον συνδυασμό. Η γυναίκα που κάθεται απέναντί μας ντυμένη στα μαύρα, κομψά αλλά λιτά, κάπως κουρασμένη από το σιρκουί των συνεντεύξεων αλλά χαμογελαστή και με μια φυσική χλωμάδα που την κάνει ευάλωτη, είναι όσο ασυμβίβαστη γίνεται αλλά μόνο στην τέχνη της. Εκθαμβωτική; Σίγουρα ναι, αλλά όχι κραυγαλέα. Cool; Με τίποτα. Έχει τέτοιο πάθος για τη ζωή που θα ήταν αμαρτία.

Ζα την Μπλανς δίπλα στον Γιον Βόιτ εκείνη την εποχή και είχαμε περάσει πολύ καλά με τον Τένεσι Ουίλιαμς, ίσως επειδή είμαστε και οι δύο από το Νότο και έχουμε το ίδιο σημείο αναφοράς. Κάποια στιγμή μου διάβασε αυτή την ιστορία που πρόκειται για μια κωμική επεξεργασία του χαρακτήρα της Μπλανς. Είναι ειπωμένο από μια αστεία πλευρά, αν και τα περισσότερα έργα του ήταν τραγικά».

Μπλανς λοιπόν ή Μήδεια; «Η Μήδεια είναι τρομερά δύσκολη. Στην αρχή της καριέρας μου έπαιξα Μήδεια και θυμάμαι πως πέρασα έξι μήνες με τον Αριστοτέλη γιατί είναι ο μόνος συγγραφέας που έγραψε για τη δραματουργία κάτι που να αξίζει». Έπαιξε επίσης την Ισμήνη στην *Αντιγόνη* και δηλώνει ότι ευγνωμονεί την Ελλάδα γιατί εδώ γεννήθηκε το δράμα. Την ερεθίζει το ίδιο η ιδέα να κάνει αρχαία κωμωδία, Αριστοφάνη ίσως, όμως σε μια ηρωίδα στέκεται με πάθος. «Η *Φαίδρα* είναι συναρπαστική. Θα ήθελα να κάνω τη *Φαίδρα* στο Μπροντγουέι».

Τα φιλμ που θα ήθελε να κάνει είναι και αυτά που της αρέσει να βλέπει. Μην περιμένετε να ακούσετε φυσικά το τελευταίο πετυχημένο blockbuster της χρονιάς ή κάτι προβλέψιμο που θα ταίριαζε σε μια σταιρ. Τελευταία, βρήκε υπέροχο το *Amorres Perros* ενώ το *Boy's Don't Cry* είναι από τις αγαπημένες της ταινίες. «Δεν μου αρέσει καθόλου το χολιγουντιανό προϊόν, όπως είναι σήμερα. Καθόλου. Δεν είναι καν ευρωπαϊκό, δεν είναι σκεπτόμενο, δεν είναι διερευνητικό. Το είδος των ταινιών που μου αρέσουν γυρίζονται τώρα πια στον ανεξάρτητο κινηματογράφο και όπως πάντα στον ευρωπαϊκό». Αυτή είναι και η μόνη προδοσία που έχει νιώσει από το Χόλιγουντ. «Δεν υπάρχει θέμα προσωπικής προδοσίας, θέλω μόνο να δω πιο ενδιαφέρουσες ταινίες, θέλω να δω ταινίες που να λένε κάτι, να βγαίνουν από το στούντιο και να σημαίνουν κάτι». Η ίδια δε έχει σκοπό να τα εγκαταλείψει. Θέλει να αλλάξει την κατάσταση δουλεύοντας από τ' μέσα. Πιστεύει ότι μπορεί να βρεθεί ένας τρόπος βγουν προς τα έξω πιο προσωπικές ταινίες, βαθιά στοχαστικές, με κοινωνική αναφορά, ταινίες με αίσθημα που όμως θα έχουν και εμπορική απήχηση. Ταινίες όπως το *Bonnie and Clyde*, το *Chinatown*, το *Network*. Αναφέρει τους moguls των στούντιο της χρυσής εποχής. Τη «Miramax». Θυμώνει με τους χαρτογιακάδες του Χόλιγουντ που διαβάζουν μόνο νούμερα. Παθιάζεται. Ρομαντική; «... και ιδεαλίστρια». Ευρωπαϊά; Την λατρεύει την Ευρώπη. «Για τις αξίες της, την σοφία, την εξυπνάδα της, τον ανθρωπισμό της». Αμερικανίδα; «Είναι μια νέα, χαριτωμένη, εκθαμβωτική χώρα. Λατρεύω το σφρίγος και την ενεργητικότητα της. Όμως καμιά φορά είναι απογοητευτική, πρέπει να έχεις άλλες αξίες πέρα από τα αυτές που βασίζονται μόνο στα καπιταλιστικά επιτεύγματα. Νομίζω ότι λειτουργούν συμπληρωματικά για μένα Ευρώπη και Αμερική».

Επιμέλεια: Τζένη Παυλίδου

ΕΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Το 42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης παρουσιάζει την πρώτη ταινία του Τζέρι Σάτςμπεργκ *Η κρυφή ζωή ενός μανεκέν/Puzzle of a Downfall Child* (1970), πμώντας έτσι το σκηνοθέτη με την προβολή μιας εξαιρετικής ταινίας που η διεθνής κριτική αποκατέστησε αρκετά μετά την πρώτη της παρουσίαση. Η πρωταγωνίστρια της ταινίας Φέι Νταναγουέι θα παραστεί στην προβολή της ταινίας και στα εγκαίνια της έκθεσης φωτογραφίας του δημιουργού.

Η κρυφή ζωή ενός μανεκέν Puzzle of a downfall child

του Jerry Schatzberg (ΗΠΑ, 1970)

Σε μια εποχή που ο πλανήτης της μόδας ήταν λιγότερο άγριος και κυνικός από ότι είναι σήμερα, αλλά το ίδιο πλαστός, ο Νεοϋορκέζος Jerry Schatzberg, αφήνει για λίγο την φωτογραφική του μηχανή και δίνει ένα σημαντικό σκηνοθετικό ντεμπούτο για τον τεχνητό κόσμο του glam. Το οφείλει όπως λέει στην αρχή της ταινίας του, στο μοντέλο του, αυτό που θυσιάζει την ανθρωπινή του υπόσταση για να εκπληρώσει τις φαντασιώσεις του καλλιτέχνη και που δέχεται να παίξει το ρόλο της άδειας σακούλας για να μην ναυαγίσουν τα όνειρα όσων ξεφυλλίζουν λαμπερά περιοδικά.

Το *Puzzle of a downfall child* είναι η ψυχογραφία ενός μοντέλου, της Λου, που στη δύση του, αποτραβιέται σε ένα παραθαλάσσιο σπίτι για να ζήσει με τις επώδυνες αναμνήσεις της και να γλείψει τις πληγές της. Ένας φωτογράφος - νυν σκηνοθέτης και παλιός αγαπημένος της, ο Άαρν, (το alter ego του Schatzberg) την επισκέπτεται θέλοντας να συζητήσει μαζί της την ιδέα του να κάνει τη ζωή της ταινία. Έτσι, ξετυλίγεται ξανά προς τα πίσω, με συνεχή flashback όλο το κουβάρι μιας ζωής γεμάτης λάμψη, επιτυχία, ανασφάλεια, πτώση και τρέλα. Το *Puzzle Of The DownFall Child* είναι μια γενναιόδωρη και ειλικρινής καταγραφή αυτού που συμβαίνει πίσω από τα εξώφυλλα των περιοδικών. Με τρόπο τρυφερό και εαίσθητο, μελοδραματικό και ρομαντικό, σκληρό και υστερικό, ο Schatzberg αφήνει την υπερευαίσθητη αλλά και ναρκισσιστική πλευρά της Fay Dunaway να φτιάξει ένα χαρακτήρα που δεν εξαντλείται στα όρια του κινηματογραφικού κάδρου. Πίσω και πέρα απ' αυτό υπάρχει μια ανθρωπινή ύπαρξη που φλέγεται να πει την ιστορία της και να ντεράρει στο φως της αλήθειας της.

Τζ.Π.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 20:00

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ PALACE

Όλοι ξέρουμε πως ένας από τους λόγους της επίσκεψης της στην Ελλάδα, είναι η Μαρία Κάλας. Η Φαίη Νταναγουέη την υποδύθηκε στο θέατρο, στο *Master Class* του Τέρενς ΜακΝάλι και τώρα επιθυμεί να κάνει μια ταινία βασισμένη σ' αυτό. Δεν θέλει να πει τίποτα για το φιλμ ακόμα, ξέρει όμως τι την κεντρίζει σ' αυτό. Τολμάει να δείξει ποια ήταν η Κάλας και πώς κατάφερε να φτάσει εκεί που έφτασε. Την διαύγεια, την πειθαρχία, όλες τις πλευρές μιας δημόσιας προσωπικότητας. Και το κάνει με χιούμορ. Είναι ένα έργο για την τέχνη σε όλα τα επίπεδα όχι μόνο στο θέατρο ή στις ταινίες αλλά στα μικρά πράγματα που κάνεις και πως πρέπει να τα φροντίζεις.

Για την Νταναγουέι, η ταινία αυτή είναι είναι το ραντεβού της με την Ελλάδα. «Είχα έρθει πριν δέκα χρόνια στη χώρα σας με το γιο μου αλλά δεν την ξέρω. Είναι μια ασυνήθιστη χώρα που πάντα ήθελα να γνωρίσω και πάντα πίστευα ότι έχω ένα ραντεβού μαζί της. Φαίνεται πως το *Master Class* είναι αυτό το ραντεβού».

Για την Κάλας λοιπόν αλλά και για την παρουσίαση στο φεστιβάλ της μικρού μήκους δικής της ταινίας *Yellow Bird* όπως και του *Puzzle of a Downfall Child* μπήκε στο αεροπλάνο αν και το φοβάται. «Είμαστε αμερικανοί και δεν ταξιδεύουμε πολύ αυτό τον καιρό, όμως αυτό αλλάζει σιγά σιγά. Ήρθαμε πρόσωπο με πρόσωπο με έναν τεράστιο κίνδυνο και με ένα πρωτόγνωρο τρόπο. Είναι μια παραφροσύνη όλο αυτό που ζούμε, είναι φοβερό. Είναι κάτι που εγώ και όλοι οι αμερικανοί πιστεύω ότι το αισθανθήκαμε πολύ προσωπικά. Ήταν και είναι πολύ επώδυνο αλλά προσπαθούμε να είμαστε σε επαγρύπνηση, χρήσιμοι κι εξυπηρετικοί απέναντι στους άλλους και αυτό είναι ένα υπέροχο πράγμα που έγινε. Ο κόσμος μπορεί να δώσει φωνή σε ένα είδος αγάπης που έχει ο ένας για τον άλλον, αληθινή φροντίδα. Τώρα πια είμαστε λιγότερο οι απασχολημένοι αμερικανοί που όλοι ξέραμε».

Της αρέσει να μαθαίνει διαρκώς. Ίσως γι' αυτό αποφάσισε να ασχοληθεί με τη σκηνοθεσία; «Ανακατεύστηκα με τη σκηνοθεσία γιατί ήθελα να φτιάξω τη δική μου ταινία, να δώσω το δικό μου φως και την προσωπική μου άποψη. Πάντα ήθελα να το κάνω. Από την εποχή που το έκανε ο Γουόρεν Μπήτι στο *Μπόνι και Κλάιντ*. Τότε κανένας ηθοποιός δεν επιχειρούσε κάτι τέτοιο: να βρει ο ίδιος τον συγγραφέα, το έργο, να βάλει δικά του χρήματα και να αναπτύξει μια ταινία με τον τρόπο που την έβλεπε αυτός. Το φιλμάκι μου αυτό σημειώνει την αρχή του να κατορθώσω αυτό το όνειρο μου. Και επίσης, επειδή ένιωσα έτοιμη, αφού τόσα χρόνια, ήμουν σε ένα master class διαρκώς με όλους τους ανθρώπους με τους οποίους δούλεψα».

Το *Yellowbird* είναι μια μικρή ιστορία που της είχε δώσει ο Τένεσι Ουίλιαμς, όταν δούλεψαν μαζί στο *Λεωφορείον ο Πόθος*. «Επαι-

“Αν έχεις κάνει ένα πράγμα μόνο στη ζωή, αυτό είναι να αγαπήσεις και να αγαπήσεις. Η αγάπη είναι το πιο σημαντικό και η δουλειά βέβαια. Έχω εμμονή με τη δουλειά. Όμως πάνω απ' όλα είναι ο γιος μου”

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

**Ο Νίκος Κυπουργός μιλά
για την μουσική της ταινίας
Οι ακροβάτες του κήπου**

[...] Ο ρόλος της μουσικής στον κινηματογράφο είναι πράγματι σπουδαίος, αρκεί να γνωρίζεις τη θέση της. Και δυστυχώς λάθος χρήση της μουσικής βλέπουμε σε πολλές ταινίες. Ταινίες φορτωμένες ανούσια με μουσική, ταινίες όπου η μουσική δεν αφήνει την σιωπή να αναπνεύσει και να προετοιμάσει μια κορύφωση—άλλωστε η ίδια η σιωπή κάποτε μπορεί να είναι η κορυφαία στιγμή της μουσικής—ή και ταινίες όπου η μουσική παίζει, ανεξάρτητα από το αν είναι καλή ή κακή, διακοσμητικό ρόλο. Με την ίδια έννοια μάλιστα, θα μπορούσα να πω ότι η μουσική σε μια ταινία, αν δεν είναι απαραίτητη, καλύτερα να μην υπάρχει. Υπάρχουν ταινίες που κι εγώ πρότεινα ότι πρέπει να είναι βουβές. Η μουσική υπάρχει από τη στιγμή που προσθετεί, είτε «υπόγεια», είτε πιο φανερά κάτι αναγκαίο στην ταινία, φωτίζοντας μια αθέατη πλευρά της, προσθέτοντας ένα επιπλέον επίπεδο στην ταινία. Αυτό είναι το δύσκολο της μουσικής στον κινηματογράφο, αυτό είναι που δυστυχώς σπάνια γίνεται.

[...] Το δύσκολο στην κινηματογραφική μουσική δεν είναι το να κάνεις μια ωραία μουσική, είναι να κάνεις μια μουσική που θα λειτουργεί σε δεύτερο επίπεδο, θα συνδέεται με την ταινία που αφορά, θα παίρνει υπόψη της και σοβαρά παράγοντες που αφορούν τους νόμους μιας ταινίας, τη μνήμη, τη σταδιακή της εξέλιξη. Η μουσική στον κινηματογράφο έχει ένα δικό της ρόλο—όχι αυτόνομο—που υπακούει σ' ένα παράλληλο νήμα που διαπερνά το έργο. Το κοινό μεταξύ της ροής, της υπόθεσης, της δράσης της ταινίας και της μουσικής της είναι ο χρόνος ο οποίος όπως και σε μια ταινία έτσι και στη μουσική είναι βασικός νόμος, η μουσική τους νόμους του χρόνου τους έχει μέσα στη φύση της, έτσι ή αλλιώς...

[...] Ναι, είναι αλήθεια ότι στις ταινίες μυθοπλασίας έχεις πιο πολύ χώρο για να «παίξεις» με υπόγεια νήματα καθώς αλλάζουν οι καταστάσεις, εξελίσσονται ο μύθος και οι χαρακτήρες, μπορείς να έχεις περισσότερες δυνατότητες να δίνεις διαφορετικές μορφές σε ένα θέμα για να παρακολουθείς την εξέλιξη της ταινίας και τις αλλαγές των ηρώων...

[...] Στους *Ακροβάτες* είχα τα περιθώρια να υπαρέξουν αυτά τα νήματα που έλεγα πριν, είχα τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσω πολλά μουσικά θέματα που να συνδέουν καταστάσεις και χαρακτήρες και είχα και την ευκαιρία επειδή χρειαζόταν ένας αρκετά μεγάλος όγκος μουσικής, να χρησιμοποιήσω μια αρκετά πιλούσια παραγωγή με ολόκληρη ορχήστρα, την ορχήστρα Αμαντέους της Σόφιας. Στην Αθήνα μετά προστέθηκαν κάποιοι ακόμα συντελεστές, όπως ο κόντρα τενόρος Άρης Χριστοφέλλης, η παιδική χορωδία του Δημοτικού Ωδείου Λάρισας με διδασκαλία του Δ.Καρβούνη και για μια εξαιρετική στιγμή στο τέλος της ταινίας όπου τραγουδά, ο μικρός 10χρονος Νικόλα Φλόκι από την Αλβανία.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΟΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Η φωτογραφία / Fotograf

του **Kazim Oz** (Τουρκία, 2001)

Κεντρικοί ήρωες της ταινίας είναι ο Τούρκος Φαρούκ και ο Κούρδος Αλί που θα συναντηθούν για πρώτη φορά στις διπλανές δέσεις ενός λεωφορείου. Ο Φαρούκ πηγαίνει να καταταγεί στο στρατό και ο Αλί, φοιτητής της Νομικής, κατευθύνεται προς τα βουνά για να ενωθεί με τους Κούρδους αντάρτες. Στο εικοσάωρο κοινό τους ταξίδι, αγνοώντας ο ένας την ταυτότητα του άλλου, θα μοιραστούν ένα τσιγάρο, ένα μπουκάλι μπίρα, τις σκέψεις τους για την αγάπη και τη δικαιοσύνη... θα γίνουν φίλοι. Αυτή η σύντομη αλλά γνήσια επαφή τους και τα μικρά της φετιχιστικά ενδύμια, ένας μουσικός αναπτήρας και μια φωτογραφική μηχανή, θα γίνει λίγους μήνες μετά, στα παγωμένα βουνά μια αντιπολεμική κραυγή στην καρδιά της ανθρωπίνης ύπαρξης. Καθώς ο ένας περνάει πάνω από το νεκρό σώμα του άλλου, η μηχανή πάνω στο κόκκινο χιόνι, αποτυπώνει με ένα σπασμωδικό κλικ στο φωτογραφικό χαρτί τη σκηνή και όλο τον παραλογισμό του πολέμου. Λίγο πιο πέρα, ένας αναπτήρας παίζει τη μελωδία μιας φιλίας χωρίς μέλλον. Ο Kazim Oz φτιάχνει μια ταινία για τις καταστροφικές συνέπειες του πολέμου, στο ποιητικό ύψος του ιρανικού κινηματογράφου. Λακωνικός, λυρικός, χωρίς περιττή δραματικότητα, προσεγγίζει Τούρκους και Κούρδους με τον ίδιο ανθρωπισμό, με απλότητα

**Ο Kazim Oz
φτιάχνει μια
ταινία για τις
καταστροφικές
συνέπειες του
πολέμου, στο
ποιητικό ύψος
του ιρανικού
κινηματογράφου.**

και μέτρο, για να αναδείξει το μεγαλείο της ανθρωπίνης ψυχής. Η μουσική, ένα μίγμα κουρδικών και τούρκικων σκοπών παίζει το δικό της καθοριστικό ρόλο στο φιλμ, χρωματίζοντας συναισθήματα και σκέψεις. Όλο το φιλμ όμως βασίζεται πάνω στις λεπτές ερμηνείες των δύο κεντρικών χαρακτήρων που προέρχονται από το θέατρο Jiyana Nu του Κέντρου Πολιτισμού της Μεσοποταμίας. Ο 29χρονος Oz σκηνοθέτησε το 1999 το μικρού μήκους φιλμ *Αχ*, το οποίο απαγορεύτηκε από τις τουρκικές αρχές αλλά μάζεψε πολλά βραβεία σε διάφορα ευρωπαϊκά φεστιβάλ.

Τ.Π.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 15:30

Οι ακροβάτες του κήπου / The cistern

του **Χρίστου Δήμα** (Ελλάδα, 2001)

Καλοκαίρι του 1974. Ο Ααρών, ο Στέλιος, ο Άκης, ο Γαλανός και ο Βέροιος. Τα κλειστά σχολεία, η θερμή ξεγνοιασιά, η παιδική ανεμελιά τους δίνουν την ευκαιρία να παίζουν όλη μέρα στις αλάνες, να καταναλώνουν μεγάλες ποσότητες παγωτού, να κολυμπούν στα δροσερά νερά μιας παρακείμενης δεξαμενής. Κανείς τους δεν αντιλαμβάνεται ότι αυτό το καλοκαίρι—όλα δ' αλλάζουν και ότι τίποτα δεν θα είναι πια το ίδιο. Ίσως γιατί περνούν το κατώφλι της εφηβείας. Το καλοκαίρι κυλάει ο Γαλανός φεύγει από τη γειτονιά της Ελευσίνας, ο Βέροιος «ταΐζει» τη δεξαμενή, η κατάρα της γιγαίας Παναγιώτας επιστρέφει, οι οικογενειακές σχέσεις δοκιμάζονται, ο πόλεμος ξεσπάει. Οι ακροβάτες μεγαλώνουν, προσπαθούν να ανακαλύψουν τον εαυτό τους και τον κόσμο γύρω τους λίγο πριν μπουν στον κόσμο των ενηλίκων. Σ' έναν κόσμο με αγάπη, πόνο, προκαταλήψεις, πάθη. Τους ρόλους των ακροβατών κρατούν οι Μιχάλης Ευρυπιδής, Γιώργος Παπάς, Μίλτος Σωτηριάδης, Στάθης Βράχας, Θέμης Μητρόπουλος, Δημήτρης Θωμάς ενώ η υπόλοιπη διανομή απαρτίζεται από τους Γιώτα Φέστα, Θέμι Μπαζάκα, Βάνα Ραμπότα, Χρήστο Νομικό, Αθηνά Παπά, Νένα Μεντή, Γιώργο Μαρίνο.

Ν.Π.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 22:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Γιώτα Φέστα, ηθοποιός

Τις μικρού μήκους ταινίες του Χρίστου Δήμα, τις είχατε δει; Ποια ήταν η γνώμη σας γι' αυτές;

Τις είχα δει και τις είχα λατρεύει. Και πρέπει να σου πω ότι η θεματολογία τους δεν με ξένισε καθόλου. Ήταν ταινίες με εκφραστική δύναμη και με αλήθεια. Ο Χρίστος κάνει ταινίες που αγαπάει το θέμα τους, εκφράζεται μ' έναν τρόπο αληθινό και όχι επίπλαστο. Ποτέ δεν θα βγεις από μια ταινία του Χρίστου και θα πεις αυτό το έκανε επί τούτου για εντυπωσιάσει. Κι' αυτό είναι κάτι που δεν το συναντάμε εύκολα στον χώρο μας. Ο Χρίστος μέσα από τις ταινίες του λέει ότι εγώ έτσι μπορώ να εκφραστώ κι' όταν συναντάς κάτι τέτοιο στην τέχνη τότε σηκώνεις τα χέρια ψηλά.

Τι έχετε συγκρατήσει στη μνήμη σας από τα γυρίσματα των *Ακροβατών*;

Θυμάμαι ένα ομαδικό γύρισμα που είχαμε κάνει κάποιο απόγευμα προς βράδυ όπου η ηθοποιός που έκανε τη μητέρα του Βέροιου, η Ντίνα Κούτσου, έπρεπε να εκδηλώσει μια έντονη αντίδραση, να βγάλει μια κραυγή πόνου. Η κοπέλα αυτή έκανε ένα πέρασμα στην ταινία και μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα έπρεπε να ερμηνεύσει κάτι μεγάλο. Τότε λοιπόν την πήρε ο Χρίστος δίπλα του, της είπε κάποια πράγματα στο αυτί και εκείνη απέδωσε αυτό που έπρεπε απίστευτα καλά και στις τρεις λήψεις που κάναμε. Πολύ θα ήθελα να μάθω τι της είπε ο Χρίστος στο αυτί γιατί είχα εντυπωσιαστεί.

Σας ακούω ενθουσιασμένη με τους *Ακροβάτες*. Είναι η καλύτερη ταινία που έχετε κάνει στην καριέρα σας;

Έτσι πιστεύω. Και νομίζω ότι έχει αξία που το λεω κατ' αυτόν τον τρόπο γιατί είναι μια ηθοποιός που έχει δουλέψει στο σινεμά.

Χρίστος Δήμας, σκηνοθέτης

[...] Όλες μου οι ταινίες με τον έναν ή τον άλλο τρόπο είναι βιοματικές. Παίζουν με μνήμες και καταστάσεις που έχω ζήσει ή βιώσει εγώ ή το προσωπικό μου περιβάλλον, φλερτάροντας πάντα με τα διάφορα μικρά ή μεγάλα alter Ego μου. Όμως από την άλλη, ενώ οι καταστάσεις που περιγράφω «αγγίζουν» γνώριμα σε μένα βιώματα, από την άλλη δεν έχουν σχέση με την δική μου αυτή κάθε αυτή τη ζωή. Παίζω

πάνω σε διαθλασμένους καθρέφτες. Κάνω σινεμά μόνο και μόνο για να ψηθώ στο ατμό της ιστορίας που με συγκινούν. Μου αρέσει να μοιράζομαι τα μουσικά μου, απομυθοποιώντας με και αυτοσαρκάζοντάς με, ενώ είμαι προσεκτικός στο πως εκθέτω τα μουσικά των άλλων. Κάτω απ' αυτό το πρίσμα μπορώ να πω ότι οι *Ακροβάτες του Κήπου* έχουν σαν αφετηρία μια δεδομένη αυτογραφική διάθεση.

[...] Με έκπληξη ανακάλυψα ότι οι γειτονιές της Ελευσίνας που άφησα πίσω μου ήταν εκεί και με περίμεναν. Οι μονοκατοικίες με τις αυλές, οι γειτόνισσες που βγαίνουν στα μπαλκόνια τους για τον απογευματινό καφέ, το νοιάξιμο και το μοίρασμα της χαράς και της λύπης, ο παλμός του δρόμου και της αλάνας είναι όλα εκεί. Οι ρυθμοί λοιπόν της πόλης που είναι όμως και λίγο επαρχία δεν έχουν υποπεδωθεί ακόμα από εκείνους της μεγαλούπολης. Σίγουρα η Ελευσίνα έχει αλλάξει. Πλέον έπρεπε να κρύβαμε τα αυτοκίνητα, τις εγκαταστάσεις των αεροκοντίσιον, να επιμεληθούμε τα ρούχα και τα μαλλιά. Όμως από την άλλη δεν χάσαμε και πολύ χρόνο ούτε αγχωθήκαμε με τις λεπτομέρειες. Την ταινία θα την κερδίζαμε ή θα την χάναμε από την αληθοφάνεια των καταστάσεων και των χαρακτήρων. Σίγουρα δεν θέλουμε να εκτεθούμε με χτυπητούς αναχρονισμούς όμως το '74 είναι μια ιδέα. Αυτό που με ενδιέφερε ήταν όχι η ίδια εποχή αλλά η μνήμη εκείνης της εποχής που ίσως να με οδηγεί και λίγα χρόνια πιο πριν.

Συνεντεύξεις: Νίκος Πουρλιάρης

Χλιαρό νερό κάτω από μια κόκκινη γέφυρα

Akai hashi noshitano

του Shohei Imamura (Ιαπωνία, 2001)

«Βρισκόμαστε στη νέα χιλιετία. Κάποιος είπε ότι θα είναι η εποχή της επιστήμης και της τεχνολογίας. Συμφωνώ αλλά θέλω να προσθέσω ένα πράγμα. Ο 21ος αιώνας θα είναι επίσης η εποχή των γυναικών»

Shohei Imamura

Όταν ένα γιαπωνέζικο σουρεαλιστικό μυθιστόρημα μεταφέρεται στον κινηματογράφο από έναν δημιουργό που αγαπάει τη ζωή και ιδιαίτερα την ανεξήγητη και αισθησιακή πλευρά της, τότε όλα μπορεί να συμβούν. Στα 75 του χρόνια, ο Shohei Imamura επιστρέφει στο σινεμά με μια αλληγορία στο ύφος του μαγικού ρεαλισμού που σπάει τα σεξουαλικά ταμπού και δείχνει πως η δύναμη του έρωτα είναι γένους θνητού. Η ταινία είναι ένα παραμύθι που μας παρασύρει σε ένα κόσμο εικαστικών παραισθήσεων, ήσυχης ομορφιάς και αστείων καταστάσεων. Ο Γιοσούκε είναι ένα άνεργο στέλεχος επιχειρήσεων, ο οποίος αφήνει το Τόκιο και πηγαίνει σε ένα μικρό ψαράδικο χωριό στη χερσόνησο Νότο για να ψάξει ένα μυστηριώδες σπίτι δίπλα σε μια κόκκινη γέφυρα. Ένας γέρος άστεγος φιλόσοφος του είχε πει πριν πεθάνει πως μέσα στο σπίτι είναι κρυμμένο ένα χρυσό άγαλμα του Βούδα που το είχε κλέψει ο ίδιος από ένα ναό του Κυότο. Φτάνοντας εκεί, ο Γιοσούκε δε θα βρει το θησαυρό, θα συναντήσει όμως την Σαέκο, μια χαριτωμένη κλεπτομανή γυναίκα, η οποία έχει μια μαγική ιδιότητα. Στην κορύφωση της σεξουαλικής πράξης, το σώμα της παράγει τεράστιες ποσότητες ζεστού νερού που σπκνώνουν ένα γιγάντιο παλινδρομικό κύμα. Οι κάτοικοι δεν το γνωρίζουν, αλλά αυτό το νερό είναι που κάνει τα λουλούδια να ανθίζουν εκτός εποχής και τα ψάρια να επιστρέφουν στη θάλασσα. Με κωμικά ντελiriaκές σεξουαλικές σκηνές, διορατικό χιούμορ, καθαρή σκηνοθεσία, εορταστική απεικόνιση της φύσης, σκηνές που «επισκέπτονται» αισθητικά τον μάγο του Οζ και τα καρτούν, ο νέος στην ψυχή Imamura δίνει ένα αριστούργημα που μπαίνει βαθιά στην ουσία της ανδρικής φαντασίωσης, του ερωτικού πάθους και της γυναικείας δύναμης.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάπη, 15:30

Τζ.Π.

Shohei Imamura

Πιστός στο στυλ του να διεισδύει κάτω από την κρούστα των αυστηρών παραδόσεων της γιαπωνέζικης κοινωνίας και ανιχνεύει τις πρωτόγονες και αυθόρμητες πλευρές της ζωής. Ο Imamura μεγάλωσε σε μια πλούσια αστική οικογένεια, ως γιος γιατρού, σπούδασε Δυτική Λογοτεχνία και θέατρο. Το 1951 ξεκίνησε να δουλεύει στο Shochiku Studios ως βοηθός του Γιασουζίρο Όζου, το στυλ του οποίου αρνήθηκε αργότερα για να στραφεί στο δικό προσωπικό ταξίδι το οποίο τον καθιέρωσε ως έναν από τους θεμελιωτές του Γιαπωνέζικου Νέου Κύματος, μαζί με τον Όσιμα. Το 1983 κέρδισε το Χρυσό Φοίνικα με την ταινία του *The Ballad Of Narayama*. Στο *Warm Water Under The Red Bridge*, ο Imamura ξανασυναντά τους πρωταγωνιστές της προηγούμενης ταινίας του, *Το Χέλι*, που επίσης κέρδισε το Χρυσό Φοίνικα, το 1997.

Μπόσμαν και Λένα
Boesman & Lena

του John Berry (Γαλλία/Νότια Αφρική, 2000)

Ένα κρύο απόγευμα, την εποχή του Απαρτχάιντ, ένα ηλικιωμένο ζευγάρι φτάνει στους λασπότοπους του Σβάρτκοπς, κοντά στο Κέιπ Τάουν. Είναι ρακοσυλλέκτες, οι οποίοι έχουν μόλις εκδιωχθεί από την παραγκούπολη όπου έμεναν, από τους λευκούς Αφρικάνερ. Όλη μέρα περπατούν, φορτωμένοι τα υπάρχοντά τους. Εκείνη πιθανόν να είναι αλκοολική, εκείνος δεν μπορεί να ελέγξει το θυμό του: εκείνο το πρωί την ξυλοκόπησε για κάτι που δεν έκανε. Το επόμενο δωδεκάωρο, η σχέση τους κλυδωνίζεται, καθώς ο καθένας τους θυμάται περασμένα γεγονότα, ευχάριστα και δυσάρεστα, κι επειδή η Λένα, παρά τις αντιρρήσεις του Μπόσμαν, επιμένει να φιλοξενήσουν στο παράπηγμά τους έναν Καφίρ, δηλαδή με μαύρο δέρμα, πιο σκούρο από το δικό τους. Ο Μπόσμαν τού φέρεται με σκληρότητα, η Λένα με καλοσύνη και, καθώς η βροχή πλησιάζει, η αντιπαράθεση μοιάζει αναπόφευκτη...

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάπη, 18:00

Το πόρτο της παιδικής μου ηλικίας
Porto da minha infancia

του Manoel de Oliveira (Πορτογαλία/Γαλλία, 2001)

Με την ελευθερία της έμπνευσης και την αυστηρότητα της γραφής που τον χαρακτηρίζουν, ο Μανουέλ ντε Ολιβέιρα ξαναγυρίζει στη γενέτειρά του, το Πόρτο. Η πόλη αυτή υπήρξε πηγή έμπνευσης για την πρώτη του ταινία, *Douro, Faina Fluvial*, το 1931, και σημάδεψε επίσης την επιστροφή του δημιουργού πίσω από την κάμερα το 1956, με την ταινία *O Pintor e a Cidade*. Αυτή τη φορά, ο Ολιβέιρα κινηματογραφεί την πόλη που δεν υπάρχει πια, και την οποία μόνο τα μάτια της μνήμης μπορούν πια να δουν. Επίσης, το Πόρτο είναι η πόλη όπου γεννήθηκε ο πορτογαλικός κινηματογράφος. Το τελικό πλάνο του φάρου ν' ανάβει πάνω από την απεραντοσύνη της θάλασσας και του κόσμου, είναι η απάντηση, έγχρωμη πια, στο πρώτο πλάνο της πρώτης ταινίας του νεαρού Ολιβέιρα, εβδομήντα χρόνια πριν.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάπη, 18:00

Ρετροσπεκτίβα
John Boorman

Ζαρντόζ / Zardoz

(Μ. Βρετανία, 1971)

2293. Η βιομηχανική κοινωνία έχει καταρρεύσει από το 1990, και το μεγαλύτερο μέρος της Γης έχει μετατραπεί σε μολυσμένη έρημο. Οι φυλές των Κτηνών καλλιεργούν την άγονη γη και λατρεύουν τον ιπτάμενο θεό Ζαρντόζ, μια πελώρια πέτρινη μάσκα, που κατά περιόδους κατεβαίνει στη Γη για να μαζέψει τους καρπούς και να μοιράσει όπλα στους Εξολοθρευτές. Η προνομιούχα κάστα των Εξολοθρευτών, οι φύλακες των Κτηνών, είναι η μόνη φυλή στην οποία επιτρέπεται η αναπαραγωγή. Στο μεταξύ, κάπου σε μια εύφορη κοιλάδα, βρίσκεται το Βόρτεξ, μια κοινότητα αθανάτων διανοουμένων και επιστημόνων, που υπάρχει εδώ και 300 χρόνια, διαφυλάσσει όλη την ανθρώπινη γνώση και προστατεύεται από τον έξω κόσμο από ένα πεδίο βαρύτητας...

Παρασκευή 9 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 11:00

Ελπίδα και Δόξα / Hope and Glory

(ΗΠΑ, 1987)

Όταν ξεσπάει ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, ο εννιάχρονος Μπιλ Ρόαν ζει με τους γονείς του, Γκρέις και Κλάιβ, και τις δυο αδελφές του, την δεκαπεντάχρονη Ντον και την πεντάχρονη Σου, σ' ένα κάπως απομονωμένο σπίτι, στα προάστια του Λονδίνου. Το επόμενο καλοκαίρι, η ζωή της οικογένειας έχει δυσκολέψει. Ο Κλάιβ έχει επιστρατευθεί· υπηρετεί ως γραφέας σε αγγλικό έδαφος, και κάπου κάπου επιστρέφει στο σπίτι του με άδεια. Η Γκρέις αποφασίζει να στείλει τον Μπιλ και τη Σου σε κάποιο συγγενή στην Αυστραλία, αλλά στον σιδηροδρομικό σταθμό αλλάζει γνώμη. Όταν αρχίζουν οι βομβαρδισμοί, το σχολείο κλείνει, και η κατεστραμμένη γειτονιά πασχίζει να αντιμετωπίσει με χιούμορ το χαλασμό... Η ταινία έλαβε τα βραβεία της Βρετανικής Ακαδημίας για την καλύτερη ταινία και την καλύτερη ερμηνεία δεύτερου γυναικείου ρόλου (Susan Wooldridge).

Παρασκευή 9 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάπη, 13:00

Λέων ο έσχατος / Leo the last

(Μ. Βρετανία, 1970)

Ο Λίο είναι ένας εξόριστος πρίγκιπας, αδιάφορος για τους άλλους και συναισθηματικά απαθή. Επιστρέφοντας στο Λονδίνο, απομονώνεται στην κατοικία του, που βρίσκεται σε ένα αδιέξοδο, για να αναρρώσει. Τον φροντίζουν η γκουβερνάντα, ο γιατρός κι ο δικηγόρος του, η Μάργκαρετ, που θέλει να τον παντρευτεί για την περιουσία του, κι ο Λάζλο, ο αρχηγός μιας ομάδας εξορίστων, ο οποίος επιθυμεί να παλινορρώσει τον πρίγκιπα στο θρόνο του σε κάποιο μέρος της Ευρώπης. Η μοναδική επιθυμία του Λίο είναι να παρακολουθεί τα πουλιά με το τηλεσκόπιό του. Το χόμπι του τον οδηγεί να ενδιαφερθεί για τους φτωχούς γείτονές του, τους οποίους παρακολουθεί χωρίς να το ξέρουν μέσα στις τρώγλες τους... Η ταινία έλαβε το βραβείο σκηνοθεσίας στο Φεστιβάλ Καννών 1970.

Παρασκευή 9 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 20:30

Ο επαναστάτης του Αλκατράζ / Point blank

(ΗΠΑ, 1967)

Ενώ κλέβει τα κλοπιμαία από το ελικόπτερο μιας αντίπαλης συμμορίας, ο Ουόκερ προδίδεται από το συνεργάτη του, Μαλ Ρις, ο οποίος τον πυροβολεί, φεύγει με την άπιστη γυναίκα του και τον αφήνει να πεθάνει στην εγκαταλελειμμένη νησιωτική φυλακή του Αλκατράζ. Ο Ουόκερ σώζεται από θαύμα και βγαίνει κολυμπώντας στην απέναντι ακτή. Δυο χρόνια αργότερα, ένας μυστηριώδης άντρας με το όνομα Γιοστ πλησιάζει τον Ουόκερ και προσφέρεται να τον βοηθήσει να εκδικηθεί και να πάρει πίσω τα λεφτά του από την «Οργάνωση», για την οποία εργάζεται ο Ρις...

Παρασκευή 9 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάπη, 23:00

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ

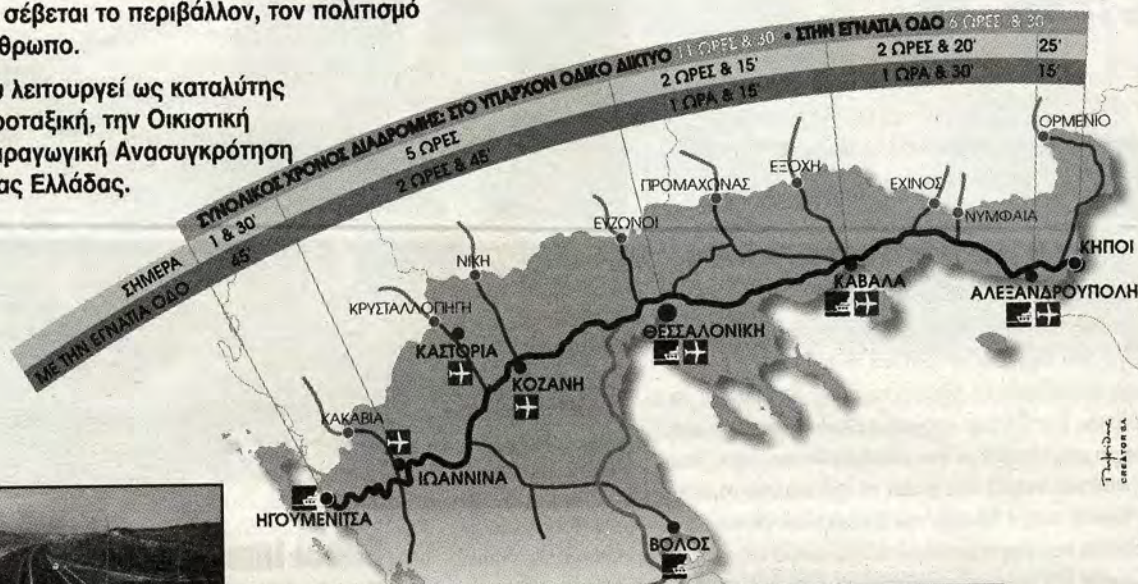
ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κατασκευάζεται
και ασφαλώς
ολοκληρώνεται

- Έργο ζωτικής σημασίας και προτεραιότητας για την Ελλάδα και την Ευρώπη.
- Έργο που έχει ενταχθεί στα Διευρωπαϊκά Δίκτυα. Σημείο αναφοράς Διευρωπαϊκών και Πανευρωπαϊκών οδικών αξόνων και συνδυασμένων υποδομών για τις μεταφορές στην Ευρώπη.
- Έργο που ενισχύει τη γεωπολιτική, οικονομική και πολιτιστική παρουσία της Ελλάδας στην Ευρώπη, στα Βαλκάνια, στη Μεσόγειο

και στις χώρες της Μαύρης Θάλασσας.

- Έργο που σέβεται το περιβάλλον, τον πολιτισμό και τον άνθρωπο.
- Έργο, που λειτουργεί ως καταλύτης για τη Χωροταξική, την Οικιστική και την Παραγωγική Ανασυγκρότηση της Βόρειας Ελλάδας.

ΕΧΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ	94 κλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (δόθηκαν σε κυκλοφορία έως τον Σεπτέμβριο του 2001)	162 κλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ (προς παράδοση έως το καλοκαίρι του 2002)	138 κλμ
ΤΜΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ	189 κλμ
ΕΧΟΥΝ ΜΕΛΕΤΗΘΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΔΗΜΟΠΡΑΤΗΘΟΥΝ	97 κλμ
ΣΥΝΟΛΟ	680 κλμ
ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ ΠΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟ:	1,1 ΤΡΙΣ δρχ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2001	

Το έργο χρηματοδοτείται από την:

• ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
(Εθνικοί πόροι)

• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
(Ταμείο Συνοχής και Ευρωπαϊκό Ταμείο
Περιφερειακής Ανάπτυξης)

• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

Πυλαία - Κήποι
Κόμβος Αρδανίου

Εξωτερική Περιφερειακή Θεσσαλονίκης
(Λαγκαδάς - Δερβένι)

Γρεβενά - Κοζάνη (Δ. Μακεδονία)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ Α.Ε.

Η ΕΡΤ στηρίζει τον κινηματογράφο

42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου

9 - 18 Νοεμβρίου

ERT

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

www.ert.gr

Αβίωτες μνήμες

της Αθηνάς Ξενίδου (Ελλάδα/Κύπρος, 2000)

Μια γενιά νέων ανθρώπων που δεν έζησαν ποτέ τον πόλεμο και την εισβολή στην Κύπρο, μιλούν για την ιστορία που ξέρουν καλά, αλλά που ποτέ δεν έζησαν οι ίδιοι. Ένα ντοκιμαντέρ από την Αθηνά Ξενίδου που ανήκει κι εκείνη στην ίδια γενιά. Τι σημαίνει να ζεις στην τελευταία διχοτομημένη χώρα στον κόσμο; Πώς αισθάνεσαι όταν δεν μπορείς να δεις τα μέρη απ' όπου κατάγεσαι; Πώς μπορείς να ξεχάσεις όταν συνεχώς ακούς από τους δικούς σου ιστορίες πολέμου; Μνήμες που μπορεί να είναι αβίωτες αλλά που δύσκολα οι νέοι της Κύπρου μπορούν να ξεφύγουν απ' αυτές. Μια μεταπολεμική γενιά που όπως και κάθε άλλη στον κόσμο προσπαθεί να επουλώσει τα τραύματα της ιστορίας. Η σκηνοθέτης ανήκοντας και η ίδια σ' αυτή τη γενιά ακούει τις ιστορίες τους, τις καταγράφει, ταξιδεύει μαζί με τις αναμνήσεις τους.

Μια ταινία για το παρελθόν που δεν μπορεί να αλλάξει και για το μέλλον που μπορεί.

Ιστορίες παρόμοιες, απόψεις όμως για το ίδιο θέμα, πολλές φορές τελείως διαφορετικές, γεμάτες αντιφάσεις. Ιστορίες σκεπτικισμού, αλλά και αισιοδοξίας. Ταυτόχρονα βιώνει τις ίδιες ανησυχίες για το μέλλον όπως όλοι οι νέοι άνθρωποι και προσπαθεί να δει αν υπάρχουν απαντήσεις στα ερωτηματικά που τους απασχολούν.

B.P.

«Λύση ή happy end δεν υπάρχει. Υπάρχει όμως η ελπίδα, η έντονη επιθυμία για κάτι καλύτερο από αυτό που μας δόθηκε. Και κάπου εκεί ξεπετάγεται μια αχτίδα φωτός.»

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 17:00

Αθηνά Ξενίδου

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Στα σύνορα του χρόνου

Αθηνά Ξενίδου, σκηνοθέτης της ταινίας

Υπήρξαν δυσκολίες ή και αντιδράσεις κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων;

Η δυσκολία και ταυτόχρονα η επιτυχία του ανεξάρτητου παραγωγού είναι να καταφέρει να διεκπεραιώσει με τα λιγοστά μέσα που του προσφέρονται να πράξει ένα καλλιτεχνικό έργο και παράλληλα να μην υποκύψει σε εξωτερικές πιέσεις, προστατεύοντας την ελευθερία του λόγου του. Εκτός από τις οικονομικές και τεχνικές ελλείψεις, αντιμετωπίσαμε και δυσκολίες στο πολιτικό και στρατιωτικό πλαίσιο. Είχαμε γίνει οι «παρείσακτοι» κινηματογραφιστές που ήθελαν να «τρυπώσουν» σε στρατόπεδα, οδοφράγματα, στη νεκρή ζώνη, δίπλα από ναρκοπέδια και ταύρικά φρουρία. Πήραμε ειδικές άδειες από τα Ηνωμένα Έθνη με την κάμερα σαν το μοναδικό μας όπλο και κρυβόμασταν πίσω από τους τοίχους για να μη δεχτούμε σφαίρες από τους Τούρκους φρουρούς όπως μας είχαν ήδη προειδοποιήσει. Όλα αυτά μέσα σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να καταγράψουμε το σουρεαλισμό της καθημερινότητάς μας και να καταγγείλουμε την αδικία που ζούμε.

Στο συγκεκριμένο ντοκιμαντέρ η μουσική φαίνεται να είναι αναπόσπαστο στοιχείο του. Μιλήστε μας λίγο γι' αυτό.

Τη μουσική και το στίχο, που γράφτηκαν ειδικά για την ταινία, υπογράφει ο Σίμος Σίμου, ακόμη ένας νέ-

ος της μεταπολεμικής γενιάς, ο οποίος ερμηνεύει και τα τραγούδια. Η μουσική αποτελείται από τρία βασικά θέματα τα οποία γράφονταν καθ' όλη τη διάρκεια των γυρισμάτων. Καθοριστικό ρόλο έπαιξε η απόφαση να μην συνοδεύονται με μουσική μόνο σκηνές που περιέχουν συλλογικές εμπειρίες. Πουθενά αλλού δεν επενδύσαμε τις εικόνες, όπως τις συνεντεύξεις με μουσικά χαλάκια... Θα ήταν πλεονασμός. Όλα τα κομμάτια ακολουθούν μια βασική προϋπόθεση: να μας αφήνουν με το αίσθημα του ανολοκληρώτου, του ατελείωτου και στη μουσική και στο στίχο. Είναι κομμάτια που παίζουν με το παρελθόν, το παρόν και το αβέβαιο μέλλον. Η δυναμική μεταξύ των τριών στοιχείων εκφράζεται μουσικά και στιχουργικά. Εκφράζεται με ένα χαμηλότονο και λυπηρό συναίσθημα που εξελίσσεται σε συναίσθημα έξαρσης, οργής και αποφασιστικότητας σχεδόν στρατιωτικό.

Νέοι άνθρωποι περιγράφουν τις ιδέες και τα συναισθήματά τους μπροστά στην κάμερα. Πώς δουλέψατε μαζί τους και πόσο εύκολο ήταν να εκφραστούν ελεύθερα;

Το ντοκιμαντέρ δεν είναι προσωπικό. Εάν ήταν προσωπικό, θα ήταν πιο αφαιρετικό. Ξεκίνησε από μένα και την Αναστασία, αλλά ενώ προχωρούσαμε εξαπλώνονταν σε τρία, τέσσερα... οχτώ άτομα, μέχρι που αρχίσαμε να συνειδητοποιούμε ότι αυτά που νιώθαμε, αυτά που αναζητούσαμε, αυτά που αμφισβητούσαμε δεν ήταν προσωπικά. Ανήκουν σε μια ολόκληρη γενιά. Και όπως φαίνεται στις νεότερες γενιές που ακολουθούν. Ίσως όμως με το πέρασμα του χρόνου περισσότερο αποστασιοποιημένα και λιγότερο έντονα από τη δική μας γενιά, τα «έμβρυα του '74». Επιλέχθηκαν οχτώ παιδιά, ηλικίας 17-28 χρονών, αγόρια και κορίτσια, με διαφορετικό παρελθόν, αλλά με κοινό παρονομαστή μια κοινή ιστορία, ένα κοινό πολιτισμό, ένα κοινό τραύμα. Το πιο σημαντικό όμως στοιχείο που μέτρησε στην επιλογή αυτών των οχτώ ατόμων ήταν η ικανότητά τους να σταθούν χωρίς φόβο μπροστά στην κάμερα και με ειλικρίνεια ν' ανοίξουν την ψυχή και την καρδιά τους. Γιατί σίγουρα δεν είναι εύκολο να κοινοποιείς προσωπικές απόψεις για τόσο κρίσιμα πολιτικά ζητήματα, που αφορούν όλους, αν και απαραίτητο, κατά τη γνώμη μου. Δυστυχώς ο ατομικός φόβος παραμένει το μεγαλύτερο εμπόδιο στην ελευθερία του λόγου.

Από την Κύπρο σ' ολόκληρο τον κόσμο

Αναστασία Παπαδοπούλου, παραγωγός

Υπήρχαν συγκεκριμένα προβλήματα στα οποία κληθήκατε να δώσετε λύση ως παραγωγός;

Το οικονομικό ήταν σοβαρό πρόβλημα. Η έλλειψη υποδομής στην Κύπρο ήταν άλλο πρόβλημα, ειδικά το να βρίσκουμε τον εξοπλισμό που χρειαζόμασταν. Το φιλμ το στέλναμε στην Αθήνα με την άδεια κάθε φορά των αρχών να μην περνάει από το x-ray. Επίσης είχαμε πρόβλημα για το μοντάζ το οποίο τελικά για τεχνικούς λόγους κάναμε στην Ελλάδα. Ευτυχώς δηλαδή γιατί αν δεν ερχόμασταν στην Ελλάδα δεν θα γνωρίζαμε την Μαριάννα που έκανε αυτή τη φανταστική δουλειά που βλέπετε στην οθόνη. Όμως όλα τα προβλήματα μαζί με την Αθηνά τα αντιμετωπίσαμε όπως μπορούσαμε, σωστά ή λάθος, και πιστεύω ότι τελικά η εμπειρία που μας προσέφεραν είναι αναξιολόγητη.

Τί είναι αυτό που σας έμεινε περισσότερο από την όλη διαδικασία μέχρι την ολοκλήρωση του ντοκιμαντέρ;

Προσωπικά αυτό που θα ξέρω πάντα μετά το ντοκιμαντέρ είναι ότι ως νέος άνθρωπος της Κύπρου μπορώ να αγωνιστώ για την ελευθερία με τον δικό μου τρόπο, όπως νιώθω ότι έκανα μέσω αυτού του έργου, και με βοήθησε ν' αποδεχτώ τις ευθύνες μου απέναντι στον λαό της Κύπρου, να αγκαλιάσω την ιστορία του τόπου μου ως δική μου και κυρίως ν' αγκαλιάσω το μέλλον της χώρας μου. Αυτό που θα μου απομείνει τελικά είναι η ελπίδα για το μέλλον μέσω της γενιάς μου και πίστη στη γενιά μου ότι όλοι μας θέλουμε να αγωνιστούμε για το δίκαιο με τον δικό μας τρόπο. Πιστεύω ότι με το ντοκιμαντέρ, αυτό αποδείξαμε πάνω από όλα.

Τί προσδοκίες υπάρχουν τώρα που το ντοκιμαντέρ έχει τελειώσει;

Ελπίζω ότι θα πετύχουμε να το διανέμουμε κυρίως στην Ελλάδα, η οποία είναι η μητέρα πατρίδα μου. Νιώθω ότι ίσως ως Κύπριοι και Ελλαδίτες να έχουμε χάσει την άμεση επαφή μεταξύ μας. Ελπίζω με προβολή στην Ελλάδα να κάνουμε ένα μικρό βήμα για να γίνει πιο άμεση η επαφή. Στην τηλεόραση έχουμε ήδη προβληθεί στην Κύπρο 2 φορές από το Σίγμα που είναι και συμπαραγωγοί μας. Στο εξωτερικό έχουμε κάποιες επαφές με τηλεοπτικά κανάλια. Πιστεύω ότι για τους ξένους είναι σημαντικό να αναγνωρίσουν την ανθρώπινη και όχι μόνο την πολιτική πλευρά του Κυπριακού προβλήματος χωρίς να θέλουμε εμείς να κάνουμε προπαγάνδα, που εξάλλου ήταν και ο λόγος που αποφύγαμε κάθε πολιτικό θέμα. Σε άλλα φεστιβάλ έχουμε ήδη παρευρεθεί όπως στο Βέλγιο, Άμστερνταμ, Τσεχία, Ουγγαρία και στην Αμερική στο Χούστον όπου κερδίσαμε το Χρυσό Βραβείο.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρηγάς

Ο χορός των αλόγων

του Χρήστου Βούπουρα

Μια 80χρονη γιαγιά διηγείται στον 8χρονο Μεγνόν της τα έθιμα που συνοδεύουν τη γιορτή του Αγίου σ' ένα χωριό στη Μυτιλήνη και που θα κορυφωθούν με τη θυσία ενός ταύρου. Έθιμα από την αρχαιότητα ακόμα, που με την πάροδο των ετών εξελίχθηκαν, προσαρμόστηκαν και ενσωματώθηκαν στη χριστιανική λατρεία. Το παιδί συναρπάζεται από τις διηγήσεις τις γιαγιάς και αφήνεται να βιώσει για πρώτη φορά τα εντυπωσιακά τεκταινόμενα. Ταυτόχρονα όλο το νησί, ακόμα και οι αλλοδαποί κάτοικοί του, ζουν στους ρυθμούς της γιορτής συμ-

Μια ταινία για την παράδοση που είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής

μετέχοντας ενεργά στις παραδόσεις που φαίνεται να είναι ριζωμένες μέσα τους.

Μέσα απ' το ντοκιμαντέρ και τις διηγήσεις ξεδιπλώνεται η ιστορία, η παράδοση και η θρησκεία κι όλα αυτά με τη φύση και το φυσικό τοπίο να αποτελεί όχι μόνο αναπόσπαστο κομμάτι της τελετουργίας, αλλά να την καθορίζει κιόλας. Ο Χρήστος Βούπουρας μιλάει για την πατρίδα του και γίνεται παρατηρητής της, καλώντας τους θεατές να γίνουν κοινωνοί του.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 18:30

B.P.

Κωστής Γκίκας

Διευθυντής φωτογραφίας

Με το Χρήστο Βούπουρα έχουμε συνεργαστεί ξανά στο παρελθόν οπότε δεν υπήρξε κανένα απολύτως πρόβλημα πρόβλημα. Συνενοηθήκαμε αμέσως και ήταν μια καλή συνεργασία.

[...] Η συγκεκριμένη ταινία είναι ένα δραματοποιημένο ντοκιμαντέρ. Είχε και στοιχεία φιλμ και αυθεντικές κινηματογραφημένες σκηνές. Η δυσκολία που είχε ήταν να καταφέρεις να ενθέσεις τα δραματοποιημένα κομμάτια του, στα κομμάτια του ντοκουμέντου, έτσι ώστε να αποπνέουν μια ενιαία φωτιστική αίσθηση κινηματογράφησης.

[...] Αυτό που μας ενδιέφερε να πετύχουμε στην ταινία ήταν να πλαισιώσουμε το ρεαλισμό με μια μικρή υπερβολή στα ζεστά χρώματα. Θέλαμε επίσης η εικόνα μας να πλησιάζει σε κάτι που να έχει το βάρος του χρόνου μέσα της.

[...] Η δυσκολία στο ντοκιμαντέρ είναι ότι πρέπει να δουλεύεις συνεχώς από το πρωί ως το βράδυ. Και όπως ξαναείπα να κρατήσεις μια ενιαία φωτιστική αίσθηση σε όλους τους χώρους παρά την πίεση του χρόνου και τις εξωτερικές συνθήκες.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Με αφορμή ένα λατρευτικό δρώμενο

Χρήστος Βούπουρας, σκηνοθέτης

Πως γεννήθηκε η ιδέα για την ταινία αυτή;
Δεν μπορώ να ξεκινήσω μια ταινία από μια ιδέα. Μια ταινία για μένα ξεκινάει από ένα βίωμα, μια εμπειρία. Και στο *Χορό των αλόγων* η εμπειρία εμπλουτίστηκε και από τη μνήμη καθώς κατάγομαι από ένα από τα χωριά που τελούν αυτό το έθιμο.

Υπάρχει και το δραματοποιημένο στοιχείο στο ντοκιμαντέρ. Για τους χαρακτήρες χρησιμοποιήσατε ηθοποιούς ή τους κατοίκους του νησιού; Πως ήταν η συνεργασία μαζί τους;

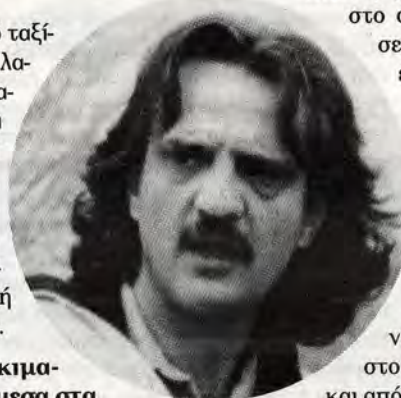
Οι χαρακτήρες του δράματος είναι ντόπιοι κάτοικοι των γύρω χωριών εκτός από τον Husam Gerap που είναι από τη Συρία και παίζει το ρόλο του «ξένου». Ο μόνος ηθοποιός είναι ο Myzafet Zifla από την Αλβανία που παίζει το ρόλο του «τρελού».

Η διήγηση της γιαγιάς παίζει καταλυτικό ρόλο στην ταινία. Μιλήστε μας λίγο γι' αυτό.
Όλη η ταινία είναι ιδωμένη μέσα από τη ματιά ενός οκτάχρονου παιδιού. Καταλυτικό ρόλο σ' αυτή τη διαδικασία παίζει η αφήγηση της γιαγιάς η οποία το

συντροφεύει σ' αυτό το «φантаστικό ταξίδι». Έτσι η γιαγιά, με αφορμή το λατρευτικό δρώμενο, καταθέτει μέσα από τη λαϊκή της σοφία τη μνήμη και την εμπειρία της πάνω στην ιστορία και την παράδοση του τόπου της, τη θρησκεία και την πίστη, τον αρχαίο και τον βυζαντινό πολιτισμό, την ανατολή και τη δύση, τη σύγκρουση αλλά και τη συνύπαρξή τους, τον έρωτα αλλά και το θάνατο.

Από τη μυθοπλασία στο ντοκιμαντέρ. Τι διαφορές βρίσκετε ανάμεσα στα δύο είδη; Με τι σκοπεύετε ν' ασχοληθείτε στο μέλλον;

Στη μυθοπλασία έχεις τη σιγουριά και την ευθύνη μιας συγκροτημένης σεναριακής και αισθητικής δομής. Όλα κατά κάποιον τρόπο ας πούμε ότι μπορείς να τα ελέγξεις. Στο ντοκιμαντέρ έχεις την ευλογία του τυχαίου αλλά και το ρίσκο να το προλάβεις γιατί δεν ξαναγίνεται. Παρ' όλ' αυτά στο *Χορό των αλόγων* δεν ένιωσα αυτή τη διαφορά σε μεγάλη

έκταση γιατί υπήρχε ένα δράμα πάνω στο οποίο έπρεπε να κινηθώ, ένα σενάριο το οποίο έπρεπε να γίνει εικόνα. Κι εκεί που τα πράγματα δεν μπορούσαν να στηθούν ερχόταν η καλή προαίρεση, διάθεση και προσφορά των κατοίκων της Κώμης και της Πηγής «ως καλός άγγελος». Ως ενδεικτικό παράδειγμα θα ήθελα να αναφέρω ότι για τη σκηνή του ανεβάσματος των αλογατάδων στο βουνό ήλθαν άνθρωποι ακόμα και από σαράντα χιλιόμετρα μακριά με τα αλόγά τους να κάνουμε τρεις ώρες δρόμο μέσα σ' ένα καταμεσήμερο του Ιουλίου να ανεβούμε στο βουνό «να πάρουν την ευλογία από τον Άγιο». Και η αναφορά μου σ' αυτό είναι το ελάχιστο ευχαριστώ. Η τέχνη για μένα δεν είναι κάτι το ειδικό, είναι σπαρμένη μέσα στη ζωή μας και εμείς σε ετοιμότητα να την ανακαλύπτουμε. Η ελπίδα μιας τέτοιας ανακάλυψης αφορά το μέλλον.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Guest List

- MIKELIDIS Ninos Fenek, Film Critic, Eleutherotypia
- PAPAGEORGIOU Ioanna, Journalist, Cinema
- TIMOGIANNAKIS Panagiotis, Film critic, Eleutheros Tipos
- TRIANTAFILLIDIS Iason - Pavlos, Film critic, Adesmeutos Tipos
- TYROS Andreas, Film Critic, Ependitis
- ZOUBOULAKIS Ioannis, Journalist, To Vima
- AGATHONIKIADIS Yorgos, Director, FTHINOPORINI EPISTROFI
- IOANNOU Yiannis, Director, KE TO TRENO PAI STON OURANO
- AGGELIDI Andouanetta, Director, KLEFTIS I I PRAGMATIKOTITA
- ANASTASIADIS Grigoris, Actor, TO PEHNIDI TIS SKIAS
- ANTONOPOULOU Aggeliki, Producer, ALEXANDROS KE AISHE
- CHOLEVAS Markos, Director, E-MAIL
- DIAMANTIDOU Maria, GI KE ANTHROPI
- DIMAS Chris, Director, THE CISTERN
- DITSA Alki, Producer, I PSIHES TON KAIKION
- FAGRAS Yiannis, Director, PES STI MORFINI AKOMA TIN PSACHNO

- KALAITZI Asimina, GI KE ANTHROPI
- KARAKOSTAS Nikos, Director, I PSIHES TON KAIKION
- KERAMIDIOTIS Yorgos, Director, GI KE ANTHROPI
- KERAMIDIOTIS Efsthathios, GI KE ANTHROPI
- KIRIAKOS Yorgos, Producer, BRAZILERO
- KOLLATOS Dimitris, Director, ALEXANDROS KE AISHE
- KOSOVITSIA Fenia, Producer, SCREAMIN' JAY HAWKINS
- KOUMOUNDOUROUS Takis, Producer, ATHANASSIOS HRISTOPOULOS, ENAS LISMONIMENOS PIITIS
- LABADARIOU Elias, Actor, GI KE ANTHROPI
- LABROPOULOS Costas, Producer, THE CISTERN
- LIVANOU Amanda, Producer, KI AVRIO MERA EINE
- LYTRA Lilian, GI KE ANTHROPI
- MALEA Olga, Director, RISOTO
- MASKLAVANOU Dora, Director, KI AVRIO MERA EINE
- MAVRIKOU Maria, Director, I AP' EKI
- MAVROGENIS Yiannis, Producer, I KILIA TIS MELISSAS
- MAVROIDIS Iraklis, Producer, MIA MERA TI NICHTA
- MICHAILIDOU Filio, Actress, GI KE ANTHROPI
- PANTZIS Andreas, Director, TO TAMA

- PAPAGEORGIOU Andonis, GI KE ANTHROPI
- PAPASTATHIS Lakis, Director, TO MONON TIS ZOIS TOU TAXIDION
- PAVLIDOU Iliana, GI KE ANTHROPI
- POLYCHRONIDOU Mary, Costumes, GI KE ANTHROPI
- TSAGLOS Vasilis, Actor, TO PEHNIDI TIS SKIAS
- TSAROUHAS Stamatis, Director, ATHANASSIOS HRISTOPOULOS, ENAS LISMONIMENOS PIITIS
- TZITZIS Stratos, Director, SOSE ME
- VARKADOS Costas, Producer, STAKAMAN
- VATOUSIADIS Yiorgos, GI KE ANTHROPI
- VEREMIS Takis, Producer, E-MAIL
- VIANELIS Freddy, Director, IDOLO KE ROLOS
- VIDALIS Stavros, Director, TO PEHNIDI TIS SKIAS
- VOUPOURAS Christos, Director, O CHOROS TON ALOGON
- ILIADIS Frixos, Film Critic, APOSTOLIDIS Renos, TO PEHNIDI TIS SKIAS
- GRIGORIADIS Theodoros, Writer, THE CISTERN
- LACHAS Costas, GI KE ANTHROPI
- MAZOMENOS Vasilis, NIKOLAIDOU Sofia, Writer, AVIOTES MNIMES
- SKABARDONIS Yiorgos, Writer, BRAZILERO

- ZOUBOULAKIS Stavros, Director of Nea Estia, O HOROS TON ALOGON
- AVGOUSTIDIS Ntinios,
- TERZIS Kostas, Journalist, Epohi
- STATHOPOULOS Andreas,
- CHARALABIDI Victoria, Actress,
- MITSIS Christos, Film critic, Cinema
- PANAGOPOULOS Panagiotis, Journalist, Gynaika
- TZEVELEKOU Vasiliki, Journalist, Eleutheros Tipos
- ARAPOGLOU Dimitra, Director, O PARADISSOS INE PROSSOPIKI IPOTHESSI
- BAGEORGIOU Spyridoula, Producer, O CHOROS TON ALOGON
- FRANKLIN Sharon, Film Editor, THE CISTERN
- GIANNARIS Konstantinos, Director, DEKAPENDAVGOUSTOS
- GIATZOYZAKIS Dimitris, Director, ROZ OLOTACHOS
- LIKIARDOPOULOS Yorgos, Producer, DEKAPENDAVGOUSTOS
- MODIANOS Mikis, Producer, O PARADISSOS INE PROSSOPIKI IPOTHESSI
- NIKOLOPOULOS Viron, Producer, PES STI MORFINI AKOMA TIN PSACHNO

Ο Λεονάρδος Βάλενσταϊν μιλά για την μουσική της ταινίας

Κύριε Βάλενσταϊν, πόσο πιο σύνθετα είναι τα πράγματα για έναν συνθέτη όταν καλείται να δημιουργήσει μουσική για ταινία μεγάλου μήκους; Ο συνθέτης έρχεται να υπηρετήσει το έργο κάποιου άλλου και όχι τις δικές του πρωτογενείς συλλήψεις υπάρχουν πάντα οι περιορισμοί που τίθενται από τον μύθο της ταινίας, το ήθος της, τη βασική σκέψη που τη διατρέχει, το είδος και το ύφος των εικόνων αλλά και της κινηματογραφικής γραφής. Επιπλέον η συνθετικότητα έγκειται και στην πολλαπλότητα του ρόλου της μουσικής εφόσον αυτή, λειτουργεί εμφαιτικά, τότε υπαινίσσεται, άλλοτε προειδοποιεί και άλλοτε προειδοποιεί και άλλοτε θυμίζει, σχολιάζει ή φωτίζει αόρατες ανεικονικές πλευρές, ενώ κάποτε έρχεται και σε αντίθεση με τα διαδραματιζόμενα. Όλα τα παραπάνω, καθιστούν την κινηματογραφική μουσική σύνθετη, αλλά πολύ ενδιαφέρουσα.

Τι σας ενέπνευσε στο σενάριο της ταινίας; Στην αρχή διάβασα την περιλήψη από το σενάριο και συζήτησα με τον σκηνοθέτη, ενώ λίγο αργότερα αφού είδα ένα μεγάλο μέρος της ταινίας σε βίντεο, γεννήθηκαν οι πρώτες μουσικές και τα πρώτα ερωτήματα. Η ταινία ολοκληρωνόταν με νέα γυρίσματα και αλλαγές στο μοντάζ, ενώ η σύνθεση της μουσικής εξελισσόταν παράλληλα. Μου άρεσε που η ταινία ήταν ασπρόμαυρη, η γραφή της αλλά και ο πόλεμος σκιάς και φωτός στα πρόσωπα της ταινίας. Επίσης, εκτίμησα πολύ θετικά την υποκριτική ικανότητα αρκετών από τους ερασιτέχνες ηθοποιούς και βέβαια το συγκλονιστικό παίξιμο του Βασίλη Τσαγκλού και τέλος με συγκίνησε η τόλμη του σκηνοθέτη να καταπαστεί μ' ένα τέτοιο θέμα διαθέτοντας πενιχρά οικονομικά μέσα και επιτυχάνοντας ένα τόσο καλό αποτέλεσμα.

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρος.

Το παιχνίδι της σκιάς

του Σταύρου Βιδάλη

Ο Γρηγόρης είναι ένας ηλικιωμένος κύριος που κατοικεί στην Αθήνα. Παρά τη δέλωση του είναι ένας Δον Κιχώτης που ζει μόνο για το θέατρο. Μέσα από το θέατρο υλοποιεί τα όνειρα του. Πιστεύει ότι ζει την ζωή που δεν μπόρεσε να ζήσει στα νιάτα του. Είναι ένας αισιόδοξος άνθρωπος που δεν το βλέπει κάτω, που αντιστέκεται στην θλιβερή πραγματικότητα που τον καταδιώκει. Στόχος του είναι να μεταλαμπαδεύσει το όνειρο και το όραμα και σε άλλους ανθρώπους. Γι' αυτό και φτιάχνει διάφορα ερασιτεχνικά σκηνικά με παιδιά, με νέους, με τους ηλικιωμένους θαμώνες του ΚΑΠΗ της γειτονιάς του. Η ζωή ως συλλογή εικόνων ήταν και παραμένει το ελάττωμα του. Παρόλο που γνωρίζει ότι δύσκολη εποχή μου ζούμε όλα αυτά είναι φτερό στον άνεμο. Με την συνεπικουρία του μουσικού Λεονάρδου Βαλενσταϊν και την σημαντική παρουσία του παλαιού καλού ηθοποιού Βασίλη Τσαγκλού ο Σταύρος Βιδάλης κινηματογραφεί μια ταινία για τα όνειρα που δεν έχουν ημερομηνία λήξης.

Ν.Π.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 13:00

Η ζωή ως συλλογή εικόνων

Κύριε Βιδάλη μπηκάτε στην περιπέτεια δημιουργίας ανεξάρτητης ταινίας μεγάλου μήκους. Πώς καταφέρατε και καλύψατε τις απαιτήσεις της παραγωγής;

Η ανεξάρτητη παραγωγή ταινίας μεγάλου μήκους είναι μια Οδύσσεια, όχι μόνο για τον παραγωγό αλλά και για τους συντελεστές. Η αβεβαιότητα του εγχειρήματος λόγω χαμηλού προϋπολογισμού, η ανασφάλεια εάν η ταινία θα μπορέσει να ολοκληρωθεί, ο παρατεταμένος χρόνος γυρισμάτων συντείνουν στον στραγγαλισμό του ονείρου. Μόνο όπλο σ' αυτή την προσπάθεια είναι το πείσμα και η πίστη των συντελεστών. Η ανεξάρτητη παραγωγή για όσους θέλουν να επικοινωνήσουν με το κοινό είναι μονόδρομος. Το παιχνίδι της σκιάς είναι μια ανεξάρτητη παραγωγή της Virtual action. Δεν έχει επιβαρύνει τον κρατικό προϋπολογισμό ούτε μια δραχμή και πραγματεύεται την αγάπη των καθημερινών ανθρώπων για το θέατρο.

Οι ήρωες της ταινίας σας αγαπούν το θέατρο και θέλουν να ασχοληθούν μαζί του. Εσείς αγαπάτε το σινεμά και κάνατε ταινίες. Ο κινηματογράφος και το θέατρο επικοινωνούν ως τέχνες στη συνείδηση σας;

Ο κινηματογράφος είναι μια σύγκλιση πολλών διαφορετικών τεχνών. Το θέατρο της ζωής είναι το κυριότερο αντικείμενο του. "Η ζωή ως συλλογή εικόνων ήταν πάντα το ελάττωμα μου" λέει ο πρωταγωνιστής της ταινίας. Η καταγραφή αυτής της ανάγκης μπορεί να γίνει με πολλά εκφραστικά μέσα. Θέατρο, κινηματογράφος, εικαστικές τέχνες, μουσική, χορός, λόγος, σκέψη ή και απλή καθημερινή πρακτική και συμπεριφορά. Κατά τη γνώμη μου είναι άδικο να χαράζουμε διαχωριστικές γραμμές. Η τέχνη είναι μία. Αυτή της ζωής.

Σταύρος Βιδάλης, σκηνοθέτης

Οι ήρωες της ταινίας είναι άνθρωποι τρίτης ηλικίας και νέοι πριν τα τριάντα τους χρόνια. Πιστεύετε ότι θέλουν να κάνουν θέατρο γιατί ψάχνουν κώδικες επικοινωνίας;

Οι ανάγκες του τηλεοπτικού ανθρώπου είναι περιορισμένες από το life style που του επιβάλλουν. Η ανάγκη του

ατόμου που προσπαθεί να διαφυλάξει την ψυχή του, από τις ακαθαρσίες των καιρών, είναι προσωπική υπόθεση. Οπότε οι κώδικες "σε καιρό" πολέμου είναι καμουφλάρισμένοι. Η ανάγκη για το θέατρο ανήκει σε εκείνη την περίπτωση που λέει "πρέπει να αντισταθούμε".

Συνέντευξη: Νίκος Πουρλιάρος

Ριζότο

της Όλγας Μαλέα

Η Ευγενία είναι φωτογράφος και η Βίκυ είναι στυλίστρια. Και οι δύο παντρεμένες με παιδιά ζούνε σ' ένα συνεχές άγχος αφού πρέπει να εξισορροπήσουν τις συζυγικές υποχρεώσεις με τις επαγγελματικές προκλήσεις. Οι σύζυγοι τους Φίλιππος και Μανώλης δίνουν να τις βοηθήσουν αλλά ποτέ δεν προλαβαίνουν να το πράξουν.

Αποτέλεσμα; Οι καβγάδες, τα νεύρα και το ξέσπασμα αυτών στα παιδιά. Ούσες σε απόγνωση οι δύο συνεργάτιδες γίνονται φίλες και αναγκάζονται να συμμαχήσουν απέναντι στα προβλήματα. Συγκατοικούν στο ίδιο σπίτι και με έκπληξη θα διαπιστώσουν ότι ζωή τους γίνεται πιο εύκολη και η σχέση τους με τα παιδιά καλύτερη. Οι σύζυγοι όμως αντιδρούν και συμμαχούν κι' αυτοί με την σειρά τους προκειμένου να ξαναφέρουν τις δύο οικογένειες στην πρότερη γαλήνη. Στην πορεία όμως τα πράγματα μπλοκάρουν σε όλα τα επίπεδα και κυρίως στην σχέση των δυο γυναικών. Ωστόσο η ψύχραιμη

στάση των δύο γυναικών απέναντι στις σχέσεις θα τους οδηγήσουν πίσω στους άντρες τους κερδίζοντας καλύτερες συνθήκες ύπαρξης μέσα στην έγγραφη σύμβαση. Γράφοντας το σενάριο μαζί με τη συγγραφέα και δημοσιογράφο Μανίνα Ζουμπουλάκη και σκηνοθετώντας τη Δήμητρα Ματσούκα, τον Κωνσταντίνο Μαρκουλάκη, την Άννα Μάσχα, τον Κλέωνα Γρηγοριάδη η Όλγα Μαλέα μας σέρβιρε ένα ριζότο που έκανε 270.000 εισιτήρια την περασμένη χρονιά.

Ν.Π.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 13:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Όλγα Μαλέα, σκηνοθέτης

[...] Έχω πει ότι οι ηρωίδες των ταινιών μου είναι γυναίκες που θα ήθελα να κάνω παρέα. Είναι γυναίκες με προβλήματα που είτε τώρα είτε σε άλλες φάσεις υπήρξαν και για μένα προβλήματα. Από την άλλη μεριά καμία ταινία μου δεν είναι αυτοβιογραφική.

[...] Η ταινία έκανε τριακόσιες χιλιάδες εισιτήρια όσο και η Διακριτική Γοητεία των αρσενικών μ' ένα θέμα πιο δύσκολο, πιο ζόρικο. Στην Αμερική συνέβη το εξής: οι κριτικοί του περιοδικού Variety που είναι τα πιο σκληροπυρηνικά άτομα διάλεξαν δέκα ευρωπαϊκές ταινίες για παρουσιάσουν στις επιλογές τους για το ευρωπαϊκό σινεμά. Το Ριζότο ήταν μέσα στις δέκα και αυτό φυσικά ανοίγει διάφορες πόρτες και στην Αμερική και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης, ηθοποιός

[...] Δεν είμαι κοντά στον χαρακτήρα του ήρωα γιατί δεν περνάω τέτοιες καταστάσεις. Είμαι ανύπαντρος χωρίς τις οικογενειακές υποχρεώσεις των παιδιών. Ο ρόλος βέβαια μου έδωσε τη χαρά να δοκιμαστώ σαν ηθοποιός σε κάτι που δεν είχα ξανακάνει. [...] Πρακτικά δεν μπορώ να καταλάβω και να νιώσω τους προβληματισμούς αυτών των ανθρώπων. Θεωρητικά και υπό άλλη σκοπιά μπορώ. Παρά ταύτα για τέτοια προβλήματα τεχνικής φύσεως αισιοδοξώ ότι είναι δυνατόν να ξεπεραστούν.

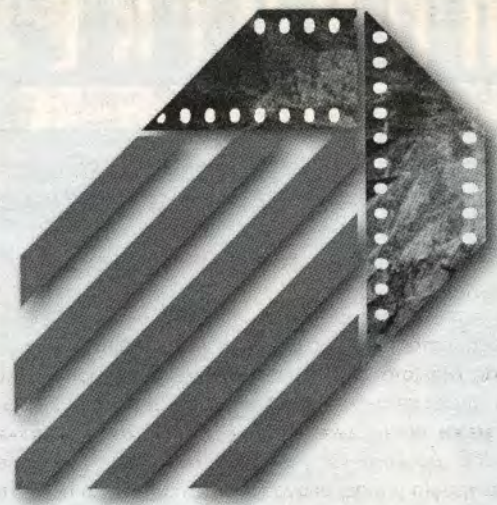
[...] Νομίζω ότι είναι ένα σοβαρό θέμα της εποχής μας το αν μπορούν οι άνθρωποι να ζουν καλά μέσα σε μια μακροχρόνια σχέση. Και δεν μιλάω μόνο για τη διάσταση της απιστίας. Αλλά και για το να μπορέσουν να συμβιώσουν και να κρατήσουν ζωντανό το συναίσθημα που μοιράζονται. Οι προβληματισμοί αυτοί είναι πιο οξυμένοι όταν υπάρχουν τρίτοι σε μια σχέση όπως είναι τα παιδιά. Πέραν τούτου μαγικές συνταγές για την επίλυση των διαφορών δεν υφίστανται.

Συνεντεύξεις: Νίκος Πουρλιάρος

Πέρα από τα σύνορα
κινηματογραφική πολιτική στην Ευρώπη και τον κόσμο

- SEE Cinema Network, το Κινηματογραφικό Δίκτυο της ΝΑ Ευρώπης
- διεθνή συνέδρια και εργαστήρια
- συναντήσεις και συνεργασίες

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Δίπλα στους νέους
κινηματογραφιστές
για το μέλλον της ελληνικής κινηματογραφίας

- χρηματοδοτικά προγράμματα
- διακρίσεις-κίνητρα
- βραβεία
- υποτροφίες

Filmcenter

το εναλλακτικό δίκτυο αιθουσών

- Απόλλων, Άστρον, Τριανόν, Γκι Παλαί, Αφαία
- ελληνικός και ξένος ποιοτικός κινηματογράφος
- πολιτιστικές εκδηλώσεις

Επικοινωνία
με τους επαγγελματίες και το κοινό

- περιοδικό *ΕΚΚεντρικά*
- περιοδικό *GFC-Hellas Film*
- δικτυακός τόπος www.gfc.gr
- κατάλογοι ταινιών
- μονογραφίες σκηνοθετών
- ειδικές εκδόσεις

Ενίσχυση της ελληνικής
κινηματογραφίας
για τη δημιουργία και την ανάπτυξη

- χρηματοδοτικά προγράμματα για ταινίες μεγάλου και μικρού μήκους, ντοκιμαντέρ, κινούμενα σχέδια, ταινίες για παιδιά και νέους
- εργαστήριο σεναρίου
- στήριξη της ανεξάρτητης παραγωγής και του Έλληνα δημιουργού

Προώθηση της ελληνικής ταινίας
στην Ελλάδα και το εξωτερικό

- προώθηση και διαφημιστική προβολή
- υποστήριξη της διανομής στις αίθουσες
- πωλήσεις στην Ελλάδα και τις διεθνείς αγορές
- προβολή και προώθηση στα διεθνή φεστιβάλ
- αξιοποίηση ευρωπαϊκών προγραμμάτων
- οργάνωση αφιερωμάτων, αναδρομών και εκδηλώσεων

στηρίζοντας τον ελληνικό κινηματογράφο

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Πανεπιστημίου 10, 10671 Αθήνα • Τηλ. 010-3631733, 010-3634586, Fax: 010-3614336 • www.gfc.gr • e-mail: info@gfc.gr

JERRY SCHATZBERG: Από τη φωτογραφία στον κινηματογράφο

ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΚΡΑΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ, ΠΡΟΒΛΗΤΑ Α' ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, 9-18.11

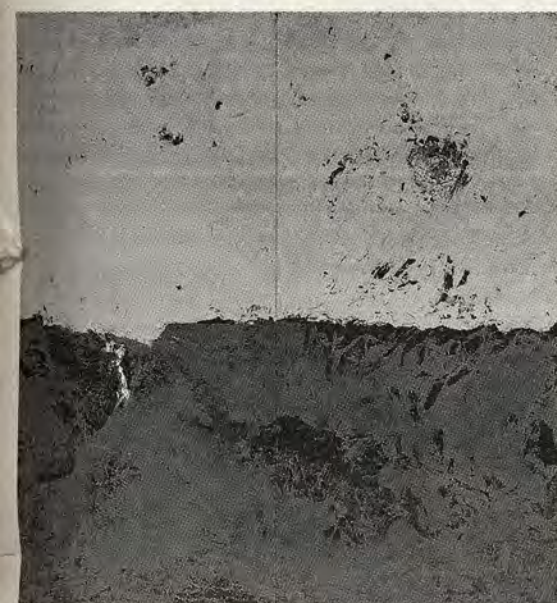
Μπορεί ο Jerry Schatzberg να έγινε διεθνώς γνωστός κυρίως για την κινηματογραφική του δουλειά (κατατάσσεται στον κύκλο των Αμερικανών καλλιτεχνών που πρωταγωνίστησαν στην ανανέωση της χολιγουντιανής κινηματογραφίας), ωστόσο ο ίδιος διέγραψε λαμπρή διαδρομή και στο χώρο της φωτογραφίας. Μάλιστα, ξεκίνησε την καριέρα του ως βοηθός του φωτογράφου Bill Helburn, για να αποκτήσει στα μέσα της δεκαετίας του '50 το δικό του στούντιο και να χαρακτηριστεί ένας από τους λαμπρότερους φωτογράφους της δεκαετίας του '60. Δουλεύοντας για τα περιοδικά Vogue και McCall's, επιβλήθηκε στη φωτογραφία μόδας, υπογράφοντας παράλληλα πορτρέτα φημισμένων προσωπικοτήτων, σκηνές δρόμου, τοπία. Η μοναδική αίσθηση του κάδρου, η παρατήρηση των μοντέλων, η ευαισθησία για την καθημερινή ζωή και τους καθημερινούς ανθρώπους τον προετοίμασαν για τη σκηνοθετική του καριέρα που ξεκίνησε το 1970. Σήμερα, ιδωμένο συνολικά το έργο του Schatzberg χαρακτηρίζεται από μια ερεθιστική συνέχεια ανάμεσα στο φωτογραφικό και το κινηματογραφικό του έργο. Το 42ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης παρουσιάζει πτυχές και των δύο Schatzberg: του φωτογράφου, με έκθεση φωτογραφίας στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης (Αποθήκη Β1) στην Προβλήτα Α' στο λιμάνι Θεσσαλονίκης, που θα εγκαινιαστεί σήμερα στις 18:30. Τον κινηματογραφιστή, με την προβολή της πρώτης του ταινίας, *Η κρυφή ζωή ενός μανεκέν*, σήμερα στις 20:00, στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT.

Ο JERZY SKOLIMOWSKI ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΙ: μια νέα πτυχή του κινηματογραφιστή

ΕΚΘΕΣΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ: «PAINTINGS 2001»

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ, 23.10-18.11

Χρησιμοποιώντας το πινέλο και τα χρώματα, αντί για την κάμερα, ο Jerzy Skolimowski δίνει σχήμα και μορφή στο καλλιτεχνικό του όραμα και εκφράζει την οπτική του για τον κόσμο. Οι πίνακες του Skolimowski, αφηρημένοι και όμως τόσο παραστατικοί (δουλεύει τη μορφή και το τοπίο με μοναδικό τρόπο), αποτελούν ένα εξαιρετικό καλλιτεχνικό επίτευγμα, όπου η εικαστική τελειότητα της σύνθεσης συνυπάρχει με την παθιασμένη αναζήτηση του νοήματος. Οι μεγάλης κλίμακας πίνακές του αποκαλύπτουν ένα όραμα που έχει τις ρίζες του στον κόσμο των ταινιών, μια «κινηματογραφική» προβολή στην ψυχική οδό του εσωτερικού του κόσμου.

Η ιδέα της έκθεσης γεννήθηκε στο περσινό Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, όταν ο διευθυντής της Μόστρα, Αλμπέρτο Μπαρμπερά, μέλος της Κριτικής Επιτροπής του 41ου Φεστιβάλ, αποφάσισε να ενσωματώσει την έκθεση στη φετινή Μόστρα. Η έκθεση Paintings 2001 που περιλαμβάνει έργα από την πιο πρόσφατη δουλειά του, ξεκίνησε έτσι το ταξίδι της από τη Βενετία, και με ενδιάμεσο σταθμό τη Θεσσαλονίκη, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου και το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, θα καταλήξει στο Μουσείο Τέχνης και Ιστορίας του Belfort (Γαλλία) και στο Πολωνικό Ινστιτούτο στο Παρίσι, συνοδεύοντας μια μεγάλη ρετροσπεκτίβα που οργανώνει η περίφημη Cinémathèque Française, σε συνέχεια της περσινής πρωτοβουλίας του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Η έκθεση εγκαινιάζεται επίσημα την Κυριακή 11 Νοεμβρίου, στις 12:30.

Η ΑΦΙΣΑ ΤΗΣ UFA: πρεμιέρες ταινιών 1918-1943

ΕΚΘΕΣΗ ΑΦΙΣΑΣ • ΑΠΟΘΗΚΗ Δ, ΛΙΜΑΝΙ, 9-18.11

Η ιστορία της UFA είναι τόσο συναρπαστική όσο και τα σενάρια των πιο θεαματικών της ταινιών: μια ιστορία εξουσίας, τεράστιας επιτυχίας και πολιτικής τραγωδίας. Η UFA αναπτύχθηκε με εντυπωσιακούς ρυθμούς, ιδιαίτερα μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν η Deutsche Bank έγινε μέτοχος της εταιρείας. Οι ταινίες που γεννήθηκαν εκείνη την εποχή ήταν οι πλέον φιλόδοξες της παγκόσμιας κινηματογραφικής παραγωγής και ξεπέρασαν σε καλλιτεχνική και εισπρακτική επιτυχία κάθε ανάλογη προσπάθεια των Χολιγουντιανών στούντιο. Η καθαρότητα, η ένταση και η γοητεία του σχεδιασμού προσδίδουν στις αφίσες μια ιδιότητα πέρα από αυτή του διαφημιστικού μέσου: γίνονται σημαντικά έργα εμπορικής τέχνης. Για ορισμένες ταινίες σχεδιάζονταν περισσότερες από μία αφίσες ενώ η UFA συχνά παρήγαγε αφίσες αποκλειστικά για τις πρεμιέρες στις δύο γερμανόφωνες μητροπόλεις του κινηματογράφου, το Βερολίνο και τη Βιέννη.

Οι αφίσες της UFA δημιουργήθηκαν από τους καλύτερους γραφίστες της εποχής. Στο αποτέλεσμα της δουλειάς τους αποτυπώνονται τα σύγχρονα καλλιτεχνικά ρεύματα, από τον Εξπρεσιονισμό και την Αρ Ντεκό μέχρι τον Νεορεαλισμό. Μετά το 1933, οι εθνικοσοσιαλιστές, οι οποίοι κατέλαβαν την εξουσία, πήραν υπό τον έλεγχό τους και ολόκληρη την εγχώρια κινηματογραφική παραγωγή. Οι αφίσες της UFA δεν αναπαράγουν τα ναζιστικά κλισέ της εποχής, αλλά, πάντως, ενσωματώνουν στην τεχνολογία τους τη «μοντέρνα» προπαγάνδα του Τρίτου Ράιχ. Στο σύνολό της, η συλλογή της UFA καταγράφει με έναν μοναδικό τρόπο τις αντιφάσεις που χαρακτήρισαν τη γερμανική και αυστριακή ιστορία, στη διάρκεια μιας κρίσιμης για την Ευρώπη εικοσιπενταετίας.

Ρετροσπεκτίβα
Σταύρος Τορνές

Αντίο Ανατολή (Ιταλία, 1976)

Λυρικό δοκίμιο γυρισμένο στη Ρώμη και την Καλαβρία, για την Ανατολή που χάνεται.

Εξωπραγματικό (Ιταλία, 1980)

Το ντοκιμαντέρ αυτό είναι η τελευταία ταινία που γυρίζει ο Σταύρος Τορνές στην Ιταλία πριν τον επαναπατρισμό του στην Ελλάδα. Ένα μικρό καΐκι ανεβαίνει ένα ποτάμι. Τα πρόσωπα που επιβαίνουν, ταξιδεύουν σε μια άλλη διάσταση του χρόνου. Στην πόλη μια «πυρκαγιά» καίει τα σωδικά της, αλλά οι άνθρωποι, πλούσιοι και φτωχοί, συνεχίζουν να υπάρχουν μέσα στην καθημερινότητά τους, ίσως όχι αδιάφοροι για τη μοίρα τους, αλλά αδύναμοι για να την αλλάξουν.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 11:30

Ντανίλο Τρέλες (Ελλάδα, 1986)

Ένας αγγέλος τραγουδιστής περιπλανιέται με μια κιθάρα στο ελληνικό ύπαιθρο. Συναντιέται μ' ένα παράξενο ανθρωπόμορφο πλάσμα, έναν Αλεπουδάνθρωπο, και συνεχίζουν να πορεύονται μαζί στην αναζήτηση ενός προσώπου που η ύπαρξή του χάνεται στα όρια του μύθου: του Ντανίλο Τρέλες, ενός φημισμένου μουσικού από την Ανδαλουσία, αγνώστων λοιπών στοιχείων. Στη διαδρομή, τα βήματά τους θα διασταυρωθούν με διάφορα άλλα παράξενα πλάσματα: ένα ανθρωπόμορφο κοκοράκι-δολωμά, μια γυναίκα μάγισσα που ζει ρουφώντας τους χυμούς των δέντρων, έναν λατινομαθή βιολόγο, έναν μαύρο μουσικό και μάγο...

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 15:00

Μπαλαμός (Ελλάδα, 1982)

Ένας άνθρωπος γυρίζει στις ζωοπανηγύρεις της Θεσσαλίας ψάχνοντας να αγοράσει ένα άλογο. Τριγυρνά στους χώρους των παζαριών, συναντάει με τους εμπόρους και προσπαθεί να διαλέξει το άλογο που του ταιριάζει. Παρατηρώντας νύχτα τα μάτια του αλόγου, υπνωτίζεται και, σαν σε όνειρο, περνά από διάφορες περιοχές του ιστορικού μύθου. Στην αρχή βρίσκεται στην Ανατολή, ανάμεσα σε σκλάβους που διοργανώνουν μια εξέγερση. Φεύγει στον Όλυμπο όπου συναντά έναν γέρο προφήτη ο οποίος, σύμφωνα με τη μαρτυρία του, είχε συναντήσει τον Χριστό. Σε μια όχθη του Πηνειού συναντά μια μάγισσα, δαμμένη στη γη, που του υπαγορεύει ότι η ελευθερία κατοικεί στον εσωτερικό κόσμο των ανθρώπων...

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 17:30

Αφιέρωμα

Ντίνος Δημόπουλος

Αστέρω (Ελλάδα, 1959)

Η Αστέρω, φτωχή παρακόρη του πλούσιου άρχοντα Μήτρου, είναι ερωτευμένη με τον Θύμιο, το γιο του άρχοντα, ο οποίος, όμως, αντιδρώντας στο γάμο που σχεδιάζουν οι δύο νέοι, στέλνει την Αστέρω στα χειμαδιά. Εκεί, ο πλούσιος τσέλιγκας Θάνος, βλέποντας την Αστέρω να κάνει γυμνή μπάνιο στο ποτάμι, την ερωτεύεται και τη ζητάει σε γάμο από τον Μήτρο. Πριν το γάμο της, όμως, η Αστέρω τρελαίνεται και φεύγει στα βουνά. Ο Θύμιος τη βρίσκει, τη συνεφέρνει, και η ερωτική τάξη αποκαθίσταται. Η ταινία συμμετείχε στο Φεστιβάλ Βερολίνου 1959.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 20:00

Ο ήλιος του θανάτου (Ελλάδα, 1978)

Κρήνη, 1917. Ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος και το έθιμο της βεντέτας έχουν ερμηνώσει τα χωριά. Σ' αυτό το πλαίσιο παρακολουθούμε τη ζωή και τα προβλήματα ενός έφηβου, που οι γονείς του σκοτώθηκαν στον πόλεμο. Ο νέος ζει στο κλίμα του θανάτου, αφού είναι και στόχος βεντέτας. Σώζεται την τελευταία στιγμή με τη θυσία της θείας του που τον φρόντιζε αυτόν τον καιρό, και συνεχίζει να ζει κάτω από τον «ήλιο του θανάτου». Η ταινία έλαβε βραβεία σκηνογραφίας και μοντάζ στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1978.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Cine Τάκης Κανελλόπουλος, 22:30

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Παιδική Προβολή

Κυριακή 11 Νοεμβρίου
ΟΛΥΜΠΙΟΝ, ώρα 11:45

Η Χαμένη Ατλαντίδα

Atlantis, The Lost Empire

των Gary Trousdale, Kirk Wise
(ΗΠΑ, 2001)

Ένας άπειρος νεαρός λάτρης της περιπέτειας γίνεται το κλειδί για το ξεδίπλωμα ενός αρχαίου μυστηρίου, όταν συνεργάζεται με μια ομάδα ατρόμητων εξερευνητών που αναζητούν τα μυστικά της θρυλικής Ατλαντίδας. Ο αφελής, αλλά και δυναμικός χαρτογράφος και γλωσσολόγος Μάιλο Θας ονειρεύεται να ολοκληρώσει την έρευνα που είχε ξεκινήσει ο παππούς του, ένας διάσημος εξερευνητής. Όταν ανακαλύπτουν νέα στοιχεία για την τοποθεσία, ένας εκκεντρικός δισεκατομμυριούχος αποφασίζει να χρηματοδοτήσει την αποστολή, δίνοντας νέα τροπή στην υπόθεση. Ο Μάιλο οδηγεί τον Καπετάνιο Ρούρκ και την ομάδα του στο βασίλειο που κρύβεται κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Αυτό που αντικρίζουν, όμως, εκεί δεν είναι αντίξοιο των προσδοκιών τους, πυροδοτώντας μία σειρά από ερωτήματα που μόνο ο Μάιλο είναι σε θέση να λύσει.

Στη μεταγλωττισμένη βέρσιον της ταινίας συμμετέχουν οι ηθοποιοί Δημήτρης Κουρούμπλης, Γιάννης Βόγλης, Βίκυ Κουλιανού, Σάκης Μπουλάς, Πάυλος Κοντογιαννίδης, Φιόνα Τζαβάρα, Αλντρίκο Εσκενάζυ και Δημήτρης Κοντογιάννης.

Σήμερα στο 10 στα 10

13:10 - Η Rosemary Rodrigues (Πράξεις Λατρείας / Acts of Worship, ΗΠΑ) συναντά τον Ρένο Χαραλαμπίδη.

13:30 - Η Veronica Chen (Βαγόνοι Καπνιστών / Vagon Fumador, Αργεντινή) συναντά την Βικτώρια Χαραλαμπίδη.

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Πράξεις Λατρείας/Acts of Worship

της Ρόουζμαρι Ροντρίγκεζ (ΗΠΑ, 2000)
Μια ιστορία εθισμού, φιλίας απώλειας και λύτρωσης που εστιάζει στην σχέση ανάμεσα στην Alix, μια νεαρή ναρκομανή και την Digna, μια πετυχημένη φωτογράφος στο Lower Eastside του Μανχάταν.

Αμερικάνοι Ανεξάρτητοι - Cine Tzon Κασσαβέτης, 15:00

Βαγόνοι καπνιστών/Vagon fumador

της Βερόνικα Τσεν (Αργεντινή, 2001)
Παγιδευμένη σαν ένα έντομο στο φως στην σκοτεινή πλευρά του Μπουένος Άιρες η 20χρονη Reni αρχίζει ένα επικίνδυνο παιχνίδι με τον Andres και μπαίνει σ' έναν αλλόκοτο κόσμο που απειλεί να την καταστρέψει. Πιστεύοντας απόλυτα στην λυτρωτική δύναμη της αγάπης είναι πρόθυμη να δείξει την εμπιστοσύνη της μ' έναν τρόπο ολότελα άγνωστο για κείνον. Ενώ ο κόσμος της καταρρέει, εκείνος την περικυκλώνει ξελογιασμένος και ξελογιάζοντας την σ' έναν ιστό απόλυτης συνενοχής.

Σκίεζ στη νύχτα - Π. Ζάννας, 15:30

Η ανάσα / Le souffle

του Νταμιέν Οντούλ (Γαλλία, 2000)

Ο David είναι ένας μπερδεμένος έφηβος, που τριγυρνάει στα χωράφια έχοντας συνεχώς στο κεφάλι του ένα ζευγάρι ακουστικά. Η μόνη του συντροφιά εκτός από τους δειούς του είναι οι γείτονες της περιοχής. Μια μέρα οι δειοί του καλούν τους φίλους τους για μια μπάμπεκιου που συνοδεύεται από τεράστιες ποσότητες κρασιού. Ο David πείθει τον δειό του να του δώσει να πιεί κρασί με αποτέλεσμα να μεθύσει. Η ταινία συμπεριέχει το φετινό φεστιβάλ της Βενετίας.

Νέο Γαλλικό Σινεμά - Cine Tzon Κασσαβέτης, 17:30

Οι ακυβέρνητοι / Drift

του Μίχιελ βαν Γιάρσεφελντ (Ολλανδία, 2001)

Η 15χρονη Sammy έχει μόλις πρόσφατα αντιληφθεί τον πόθο που ξεσηκώνει στους άντρες, όμως ο μοναδικός άντρας με τον οποίο είναι δεμένη είναι

ο μεγαλύτερος αδελφός της Jacob. Μ' έναν πατέρα που βρίσκεται στο ίδρυμα και μια μητέρα φευγάτη εδώ και χρόνια ο Jacob έχει αναλάβει την φροντίδα της οικογένειας κάνοντας εμπόριο κρέατος ακατάλληλου για ανθρώπινη κατανάλωση. Αναλαμβάνοντας μεγάλες ευθύνες σε μικρή ηλικία ο Jacob έχει ξεχάσει τα δικά του όνειρα και ζει μόνο για να προστατεύσει την μικρή αδελφή του.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 18:00

Υποθέσεις ξένων

The business of strangers

του Πάτρικ Στένερ (ΗΠΑ, 2001)

Η Julie Styron είναι ένα στέλεχος με αδιάτακτη συμπεριφορά πράγμα το οποίο της έδωσε την δυνατότητα να αναρριχηθεί στα ανώτατα κλιμάκια της εταιρείας της. Σ' ένα επαγγελματικό της ταξίδι μαθαίνει ότι ο προϊστάμενός της έρχεται για να την συναντήσει, και υποσιάζεται ότι θα την απολύσει. Αναγκάζεται μάλιστα να πάει μόνη της σε μια παρουσίαση όταν η βοηθός της, η νεαρή μαθητευόμενη Ραυλά δεν εμφανίζεται. Όταν λοιπόν εμφανίζεται η Ραυλά την απολύει. Λίγο αργότερα οι δυο γυναίκες καταλήγουν στο ίδιο ξενοδοχείο και συναντιούνται λίγο αργότερα στο μπαρ.

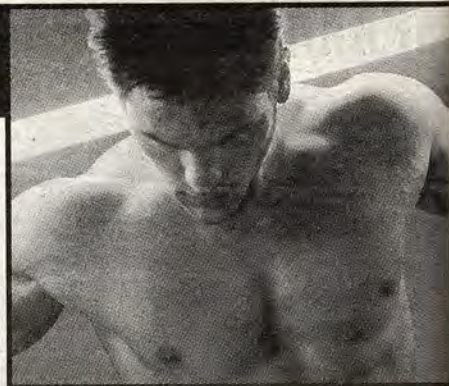
Αμερικανόι ανεξάρτητοι - Cine Tzon Κασσαβέτης, 20:00

Κανταχάρ / Safar e Ghandehar

του Μοσέν Μαχμαλμπάφ (Ιράν/Γαλλία, 2001)

Η Nafas είναι μία νεαρή Αφγανή δημοσιογράφος που έχει καταφύγει εδώ και καιρό στον Καναδά. Εκεί λαμβάνει ένα απειλητικό γράμμα από τη μικρότερη αδελφή της στο Αφγανιστάν που την ενημερώνει ότι έχει αποφασίσει να βάλει τέλος στη ζωή της πριν από την έκλειψη. Η Nafas είχε φύγει από τη χώρα της στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου με τους Ταλιμπάν, όμως τώρα αποφασίζει να επιστρέψει πίσω στο Κανταχάρ για να βοηθήσει την αδελφή της.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 20:30

Επικίνδυνα παιχνίδια

Φλάφερ / The fluffer

των Ρίτσαρντ Γκλάσερ, Γουόλφ Γουέστ (ΗΠΑ, 2001)

Το Fluffer είναι μια ταινία που έχει σαν θέμα τις εμμονές και την υποταγή, το χρήμα και το σεξ με πρωταγωνιστή τον πορνοσταρ John Rebel. Η ζωή του Rebel χαρακτηρίζεται από μια ουσιαστική αντίφαση: αν και είναι άνδρας με τα όλα του κερδίζει το ψωμί του σαν ομοφυλόφιλος ηθοποιός σε πορνοταινίες. Ο μόνος λόγος για τον οποίο το κάνει είναι για τα χρήματα. Η ταινία συμμετείχε στο φετινό φεστιβάλ του Βερολίνου.

Αναζητήσεις - Παύλος Ζάννας, 20:00

Με τη μαμά μαζί/Y tu mama tambien

του Αλφόνσο Κουαρόν (Μεξικό/ΗΠΑ, 2001)

Ο ζωές των 17χρονων Julio και Tenoch ελέγχονται από τις ορμόνες τους, τις φίλιες τους και το ταξίδι τους προς την ενηλικίωση. Στην διάρκεια ενός απογεύματος, συναντούν την 28χρονη Luisa και την φλερτάρουν. Αστεειεύονται την προσκολούν να τους συνοδεύσει σ' ένα ταξίδι σε μια παραλία με το όνομα Boca del Cielo δίχως βέβαια να αναφέρουν ότι δεν ξέρουν πως να πάνε στην παραλία, ούτε αν υπάρχει στ' αλήθεια.

Γαλλικός κινηματογράφος - Cine Προβλήτα 2, 23:00

Rosemary Rodriguez

Προσοχή στα Σκληρά Ναρκωτικά

Η Ρόζμαρι Ροντρίγκεζ από τη Νέα Υόρκη στην πρώτη της ταινία *Πράξεις Λατρείας* σκηνοθετεί την προσωπική της περιπέτεια με τα σκληρά ναρκωτικά. Πέρασαν 7

χρόνια από τότε που την έγραψε και 10 χρόνια από τότε που την έζησε. Έχει σπουδάσει κινηματογράφο στο πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, έχει μαθητεύσει στην ηχοληψία στο *Salam Bombay* της Μίρα Ναΐρ, έχει δουλέψει στο casting της νέας ταινίας του Ρόμπερτ Άλτμαν *Άμος και Άντυ* ενώ οι *Πράξεις Λατρείας* που είναι σε δικό της σενάριο, σκηνοθεσία και παραγωγή γνώρισε ιδιαίτερη επιτυχία μεταξύ άλλων στα Φεστιβάλ του Ρότερνταμ και του Σάνταν.

Για την επιλογή του τίτλου *Πράξεις Λατρείας* και για το στοιχείο της λατρείας στην επαφή με τα ναρκωτικά η Ρόζμαρι Ροντρίγκεζ αναφέρει: "Ο τίτλος μιλάει για το πως όλοι μας έχουμε ανάγκη μιας βοήθειας για να μπορέσουμε να τα καταφέρουμε στη ζωή. Αυτό που διαλέγουμε είναι κάτι πολύ προσωπικό. Μπορεί να είναι οι άλλοι άνθρωποι, τα ναρκωτικά, το ίντερνετ, το αλκοόλ, το φαγητό ή το οτιδήποτε. Προς το τέλος της ταινίας γεννιέται η ελπίδα πως τελικά μπορείς να δεις τη ζωή με έναν άλλον τρόπο. Αν τη δεις λατρεύοντας τα όμορφα πράγματα που βρίσκονται γύρω σου, μπορείς να είσαι υγιής και να έχεις επαφή με τους συνανθρώπους σου. Από την άλλη υπάρχουν πράγματα που αν στηριχτείς πάνω τους θα σε ξεκόψουν από τους υπόλοιπους και θα σε απομονώσουν. Το θέμα των ναρκωτικών δεν είναι κάτι απλό. Νομίζω πως το κοινό στοιχείο που έχουμε οι άνθρωποι μεταξύ μας είναι πως όλοι φοβόμαστε. Ταυτόχρονα είμαστε ικανοί να εκδηλώσουμε απέραντη αγάπη ο ένας για τον άλλο. Είμαστε δηλαδή στο ένα μέρος ή στο άλλο. Είτε φοβάσαι κάποιον είτε σχετίζεσαι μαζί του και συμπάσχεις. Νομίζω πως τα ναρκωτικά είναι ένας τρόπος για να μην νιώθεις φόβο ή να κάνεις μια επαφή."

“Νιώθω έναν προσωπικό θυμό και μια εναντίωση με την ωραιοποίηση της εξάρτησης στα ναρκωτικά. Η πρόθεσή μου ήταν να κάνω κάτι, το οποίο νόμιζα πως έλειπε από τις ταινίες, δηλαδή μια ρεαλιστική απεικόνιση της εξάρτησης.”

“Οι *Πράξεις Λατρείας*”, σημειώνει επίσης, “είναι η προσπάθειά μου να δείξω πως η εξάρτηση δεν είναι μαύρη ή άσπρη. Εξωτερικά για μερικούς από μας είναι ευκολότερο να κριθούν απ’ό,τι κάποιος άλλος, η αλήθεια όμως είναι πως ποτέ δεν γνωρίζεις πραγματικά από ποιά διαδρομή έχει περάσει ένας άλλος άνθρωπος.”

Για τις ανάγκες των γυρισμάτων η πρωταγωνίστρια στο ρόλο της ναρκομανούς Άλιξ, η πρωτοεμφανιζόμενη ηθοποιός Άννα Ρήντερ, πέρασε αρκετό χρόνο με ναρκομανείς που ζουν στις σκληρές γειτονιές του Μπρούκλιν. Τα μέρη που γυρίστηκε η ταινία είναι το Spanish Harlem και το Lower East Side της Νέας Υόρκης. Η αρνητική διαδρομή στη ζωή δείχνεται μέσα από την στενή σχέση δύο γυναικών οι οποίες βρίσκονται σε διαφορετική φάση στη ζωή τους τουλάχιστον σε σχέση με τα ναρκωτικά. Ωστόσο η ανασφάλεια τους για τη σημασία της επιτυχίας και της αποτυχίας μοιάζει κοινή.

Επιμέλεια: Χ. Καλλιτομή

Ο 33χρονος Νταμιέν Οντούλ από τα 16 του χρόνια ταξιδεύει στην Ευρώπη και την Ασία. Εξέδωσε την πρώτη ποιητική του συλλογή στα 19 του ενώ στα 20 του σκηνοθέτησε την πρώτη μικρού μήκους ταινία του. Έγραψε την *Ανάσα* σε 17 μέρες και είναι η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, η οποία βραβεύτηκε στο πρόσφατο Φεστιβάλ της Βενετίας. Εκεί μου εξέφρασε την επιθυμία του να γυρίσει μια ταινία στην Ελλάδα. "Νιώθω μια έλξη για την χαϊντεγκερική Ελλάδα και θα είμαι πολύ ευτυχής αν καταφέρω να έρθω στη Θεσσαλονίκη. Αναπόφευκτα η λέξη Ελλάδα σε κάνει να σκεφτείς κατ' ευθείαν τη φιλοσοφία αλλά πέρα από αυτό αισθάνομαι πως κάτι έχω να κάνω στην Ελλάδα, έχω μια ιδέα για ταινία την οποία θα ήθελα να γυρίσω εκεί."

Damien Oudoul

Η Τελευταία Ανάσα της Εφηβείας

Πόσο συνηθισμένο είναι το περιβάλλον της ταινίας στην γαλλική επαρχία σήμερα;

Οι άνθρωποι που βλέπουμε στην *Ανάσα* θα έλεγα με κάποιο τρόπο πως είναι οι τελευταίοι μιας εποχής. Ζουν στο περιθώριο σε σχέση με την υπόλοιπη επαρχία της Γαλλίας. Είναι κυρίως τύποι αυθεντικοί, έχουν κρατήσει μια γλώσσα, έναν τρόπο επικοινωνίας, έναν τρόπο να συνευρίσκονται, θα έλεγα πως αυτό το περιβάλλον υπάρχει και σήμερα αλλά είναι στο δρόμο της εξαφάνισης. Πρόκειται για μια εθνολογική ταινία κατά κάποιο τρόπο. Δείχνω αυτού του είδους τους χαρακτήρες στο βάθος μιας εφηβίας κι έχω δει πολλούς περισσότερους. Είναι από τους τελευταίους που έχουν μείνει και τους γνωρίζω όλους πολύ καλά προσωπικά. Ο πολύ χοντρός ήταν ο δάσκαλος μου στο ράγκμπυ όταν ήμουν μικρός, επίσης παίζει μέσα ο πραγματικός θεός μου...

Θα θέλατε να ζείτε ακόμη και σήμερα στην εξοχή; Ζείτε όμως στο Παρίσι.

Δυστυχώς. Πηγαίνω όμως όλο και πιο συχνά στην επαρχία. Έχω μια πλευρά αστική αλλά τρελαίνομαι στην πόλη. Ο θόρυβος μου τη δίνει, γνώθω σαν να πρέπει να φοράω ωτοασπίδες, είναι λίγο ενοχλητικό. Μπορεί να μην πάω σε αυτό το συγκεκριμένο μέρος να ζήσω αλλά θέλω να επιστρέψω κοντά στη φύση κάποια στιγμή στο μέλλον. Αλλά δεν μπορώ να το γνωρίζω ακόμη. Πέρασα επίσης μια περίοδο όπου μ'ενοχλούσε ιδιαίτερα η ζωή στην εξοχή, ήμουν σε διαμάχη με αυτή την περιοχή. Σήμερα δεν μπορώ παρά να ευγνωμονώ την προέλευσή μου.

Δεν υπάρχει ούτε ένας επαγγελματίας ηθοποιός στην ταινία.

Αυτό δε σημαίνει πως έχω κάποιο πρόβλημα με τους επαγγελματίες ηθοποιούς. Στην μελλοντική μου δουλειά εύχομαι να μπορώ να κάνω έναν συνδυασμό ανάμεσα σε ερασιτέχνες κι επαγγελματίες. Έχω δουλέψει με αυτούς που εμφανίζονται στην *Ανάσα* αρκετά στις μικρού μήκους ταινίες που έκανα στο παρελθόν. Έτσι είχαν μια μικρή εμπειρία από τον κινηματογράφο. Χρειάστηκε πολύ δουλειά για να ολοκληρωθεί η ταινία κάτι που δεν ήταν εύκολο επειδή ο καθένας έχει τη δική του δουλειά. Ο θεός μου είχε τη φάρμα του ένα χιλιόμετρο από εκεί που κάναμε τα γυρίσματα, ήταν αναγκασμένος να πάει για να ξεγεννήσει τις γελάδες του και να έρθει. Έτσι γι' αυτούς η ζωή συνεχιζόταν κανονικά, δεν μπορούσαν να την αφήσουν στην άκρη. Είμαστε πολύ κοντά στην παραδοσιακή καθημερινότητα της εξοχής.

Από που γεννήθηκε η ιδέα της ταινίας;

Είναι ένα μείγμα της φαντασίας και αυτοβιογραφικών στοιχείων.

Η ιδέα του ξαφνικού θανάτου ήταν πάντα εκεί;

Συνέχεια ο θάνατος είναι εκεί. Ήθελα να δείξω την μονιμότητα του θανάτου αλλά και της ζωής. Και σε αυτήν την ταινία υπάρχει η ζωή αλλά όπως είναι φυσιολογικό για μένα έπρεπε να περάσει από εκεί. Μοιάζει σαν αυτό το τρομερό που συμβαίνει σήμερα όπου τα πάντα πρέπει να είναι σωστά, πρέπει να είμαστε τέλειοι! Το γεγονός ότι ο μικρός πυροβολεί, είναι επίσης μια αυτοκτονία, έχει αναφορά στον ίδιο του το θάνατο. Είναι ένα αγόρι το οποίο βαριέται τη ζωή του αλλά που είναι αεικίνητο. Είναι σε δράση σε όλη τη διάρκεια της ται-

νίας κι αισθάνεσαι πως αν σταματήσει θα πεθάνει. Αυτό προέρχεται από τον δικό του εσωτερικό πόνο, τον πόνο της παιδικότητας.

Ποια είναι η σημασία της παρουσίας του βιβλίου για τον Χάιντεγκερ το οποίο βλέπουμε σε διάφορα σημεία της ταινίας;

Δεν ήθελα να είναι τόσο παρόν το βιβλίο του Χάιντεγκερ όσο είναι τελικά. Είναι αλήθεια πως έχω συσχετιστεί μ'έναν μεγάλης ηλικίας άντρα τον οποίο θαυμάζω, λέγεται Φρεντερίκ ντε Τοβαρνίκ ο οποίος γνώρισε πολύ καλά τον Χάιντεγκερ κι έγραψε βιβλία για το έργο του. Αυτός με μύησε στην φιλοσοφική μελέτη επειδή εγώ ήμουν πολύ πιο κοντά στην ποίηση. Ήθελα να αποτίσω φόρο τιμής σε εκείνον. Εκείνος βρίσκεται στη φωτογραφία του εξωφύλλου σε ηλικία 20 ετών. Είναι τραβηγμένη το 1945 αυτή η φωτογραφία, την επομένη του τέλους του πολέμου. Κι είναι εκείνος ο πρώτος που συναντά τον Χάιντεγκερ στο Μαύρο Δάσος. Αυτή είναι μια φωτογραφία τραβηγμένη από τον σκηνοθέτη Αλέν Ρενέ. Ήταν πολύ καλοί φίλοι.

Θα λέγαμε πως η ταινία είναι πολύ σύνθετη και προσφέρει διαφορετικά επίπεδα ανάγνωσης. Πώς οργανώσατε τη δουλειά σας;

Έγινε πάρα πολύ δουλειά, με μεγάλο στάδιο ωρίμανσης. Κάποια στιγμή όταν δουλεύω είναι σαν να βρίσκομαι σε εμπόλεμη κατάσταση. Αυτή είναι η στιγμή των γυρισμάτων όπου ξεχνώ τα πάντα. Όσα έχω δει σε ταινίες, τις εικονικές μου αναφορές... υπάρχει ένας

“Μπορεί να υπάρξει ομορφιά στο θάνατο της παιδικής ηλικίας, αυτή η στιγμή της νίκης η οποία αναγκαστικά αναμειγνύει το χάσιμο ενός μέρους του εαυτού μας αλλά και την γέννηση ενός άλλου”

πολύ μεγάλος βαθμός συγκέντρωσης. Δεν υπήρχε στόριμπορντ, αλλά η δουλειά στο ντεκουπάζ ήταν πολύ μεγάλης διάρκειας.

Τα γυρίσματα πόσο διήρκεσαν;

Πέντε βδομάδες, πολύ λίγο αλλά ταυτόχρονα ήταν ό,τι χρειαζόταν. Υπήρχε επίσης μια ένταση η οποία ανταποκρινόταν στην ατμόσφαιρα της ταινίας.

Είσατε ένα μικρό συνεργείο;

Ναι, κι επιπλέον ήμασταν σε ένα χώρο απομονωμένο. Το γεγονός ήταν πως όλος ο κόσμος ήταν σε μια ισορροπία. Οι συνεργάτες μου το βρήκαν πάρα πολύ ωραίο το να μην κάνουμε γυρίσματα στο Παρίσι ή σε μια μεγάλη πόλη. Δεν μπορείς να κάνεις ένα έργο τέχνης δίχως πίεση.

Η γυναίκα απουσιάζει από την ταινία.

Για μένα η παρουσία της γυναίκας είναι αφαιρετική. Ενώ δεν τις βλέπουμε είναι εκεί διαμέσω των φωτογραφιών. Η γυναίκα είναι εκεί στο τέλος αλλά εμφανίζεται σχεδόν με την μορφή φαντάσματος. Ο πύργος έτσι κι αλλιώς είναι το μέρος της αρμονίας, είναι το μέρος των φαντασμάτων, της ηρεμίας και της μουσικής, ενώ το υπόλοιπο είναι η κόλαση και στην κόλαση δεν υπάρχει μουσική, δεν υπάρχει ειρήνη. Και η σεξουαλικότητα στην κόλαση δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο με τους ίδιους μας τους εαυτούς. Ενώ στον πύργο ο 15χρονος Νταβίντ είναι στο παρα πέντε του να αποκτήσει μια ερωτική εμπειρία με μια κοπέλα. Αν δεν έφτανε ο πατέρας της κάτι θα γινόταν. Είναι όμως άπειρος, δεν κάνει έρωτα κι έτσι δεν έχει γίνει "άντρας". Σκεφτόταν μονάχα αυτό. Υπάρχει αυτή η αναφορά σε σχέση με τις γυναίκες που θα ήταν αδύνατο να είναι πιο έντονη.

Πόσο σημαντική είναι η επιλογή της μουσικής όσο και του ασπρόμαυρου φιλμ;

Για μένα ήταν πολύ σημαντικό η μουσική να δίνει μια γεύση απλώς, να βγαίνει από τη φυσική της πηγή. Ο ήχος βγαίνει από το πικαπ στην αρχή, η μόνη εξαίρεση είναι στο τέλος με τη μουσική του Μπαχ. Είναι η στιγμή που ο ήρωας φτάνει λαχανιασμένος. Στην περιοχή του πύργου η μουσική υποδέχεται τον ήρωα. Το ασπρόμαυρο φιλμ είναι περισσότερο μουσικό από το έγχρωμο.

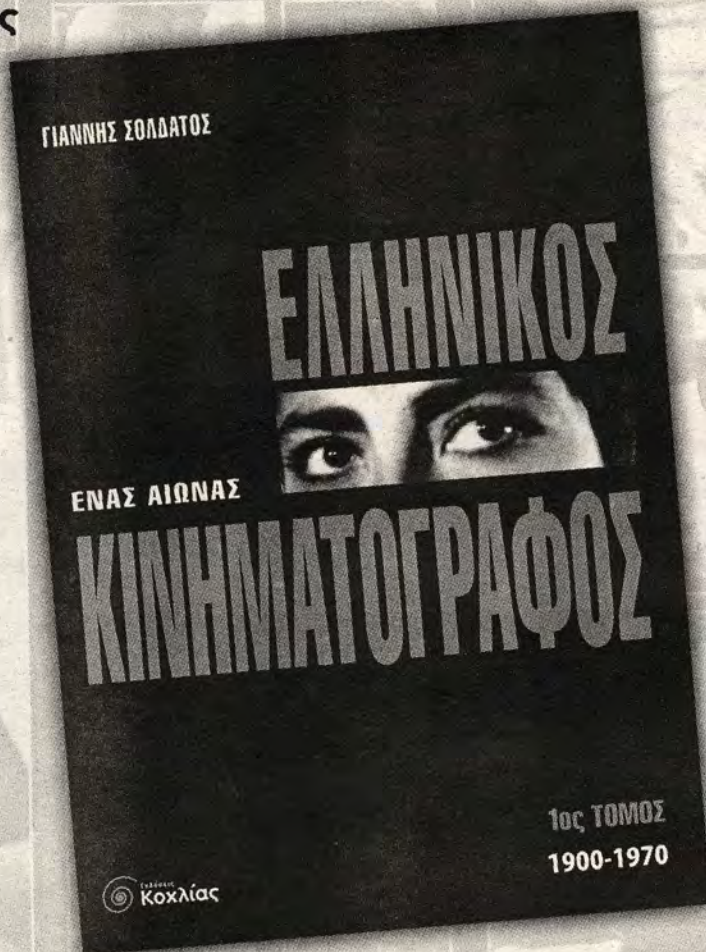
Τελικά ο Νταβίντ είναι τρελός;

Λέμε πως ο πατέρας του είναι πολύ σκληρός μαζί του. Ένα μέρος της βίας του Νταβίντ οφείλεται στη ποιότητα της σχέσης του με τον πατέρα του. Θέλει να κουραστεί. Για κάποια στιγμή είχα σκεφτεί να τον βάλω να αυνανίζεται πιο πολλές φορές, με το σκεπτικό πως σε αυτή την ηλικία θέλεις να κάνεις κάτι μέχρι του σημείου να διαλυθείς. Υπάρχει επιπλέον ένα κομμάτι μελαγχολίας που ακολουθεί αυτή την πράξη. Αλλά για μένα ήταν πολύ σημαντικό να τον δείξω να κουράζεται επειδή ήθελε ν'αλλάξει την ίδια του την επιδερμίδα. Τελικά δεν μπορούσε να ανεχτεί αυτό το σώμα, το οποίο του υποδείκνυε αυτό που ήθελε να κάνει. Ναι, είναι τρελός σε κάποιο βαθμό και όταν έχεις μια τέτοια τρέλα έντονη και πραγματική σε αυτήν την ηλικία κρατάς κάτι και για την υπόλοιπη σου ζωή. Έτσι κι αλλιώς μονάχα οι μη τρελοί δεν ξέρουν να ζουν.

Συνέντευξη: Χρήστος Καλλίτσης

Κυκλοφορεί

Εκδόσεις
Κοχλίας

ΧΟΡΗΓΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΒΙΒΛΙΟρυθμός

Βασ. Ηρακλείου 47, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Spot Thompson

RENAULT

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

...για τη χειμερινή κινηματογραφική σεζόν
σας προτείνουμε πρώτες προβολές Renault!

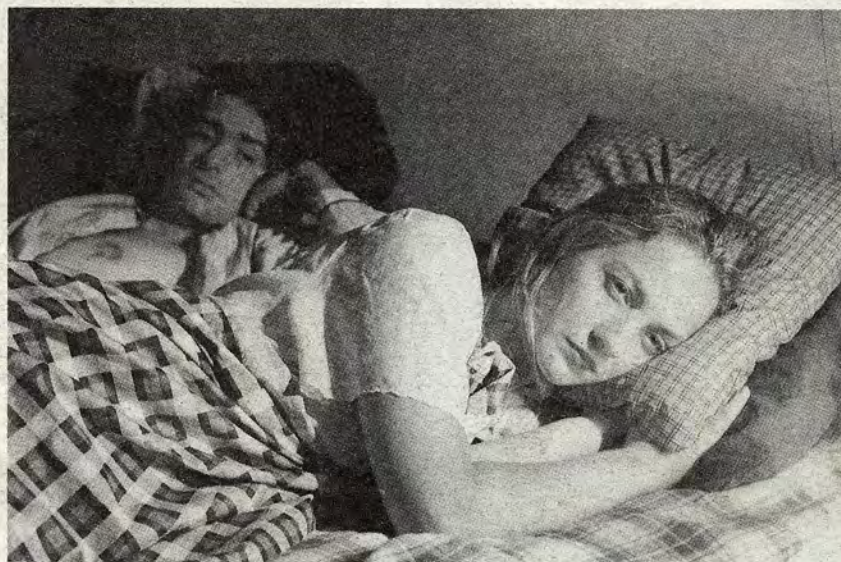
ΟΛΥΜΠΙΟΝ
SOLIDO
RENAULT

Γαλαξίας / Mlijecni put του Faruk Sokolovic (Βοσνία-Ερζεγοβίνη, 2000)

Ο πόλεμος έχει τελειώσει στην Βοσνία - Ερζεγοβίνη και ο Μυζο ένας πρώην καθηγητής βιολογίας αισθάνεται να ασφυκτιά. Μόνη διέξοδος αποτελεί η μεταναστευση, μαζί με την οικογένειά του, στην Νέα Ζηλανδία. Όμως η απόπειρά του να πάρει την άδεια από το αρμόδιο γραφείο, αποτυγχάνει καθώς αυτός και η γυναίκα του η Sena ανήκουν στο ίδιο θρήσκευμα: θάβει μετανάστευση δίδο-

Οι απόηχοι του καταστροφικού εμφυλίου πολέμου, αλλά και του εθνικιστικού μίσους, διατηρούνται στις εικόνες της ταινίας, ωστόσο η οπτική τώρα επικεντρώνεται στα κωμικά παρεπόμενα μιας τραγωδίας, στα προβλήματα της μεταπολεμικής περιόδου, στις αγωνίες της επιβίωσης...

Faruk Sokolovic (σκηνοθέτης της ταινίας)

Μπορώ να ορίσω την ταινία ως ένα αυτόνομο σχέδιο ενός δημιουργού παράγωγου, σχεδιασμένο ως μια ανεξάρτητη παραγωγή. Από την πρωτότυπη ιστορία μέχρι την επιλογή του σεναριογράφου και αργότερα των ηθοποιών, δημιουργήσαμε τις δυνατότητες αυτή η ταινία να μην υπηρετεί την καθημερινή πολιτική ή να μην υποκύπτει σε ιδεολογικές πιέσεις. Επίσης να μην εξυπηρετεί τους λεγόμενους «υποστηρικτές του ανεξάρτητου», οι οποίοι θα μπορούσαν, με οποιοδήποτε τρόπο, να καταστρέψουν την πρωτότυπη ιδέα του δημιουργού ή του παραγωγού. Η ταινία ανοίγει μια κλειδωμένη πόρτα σε ένα δωμάτιο, όπου ένα σχέδιο είναι απολύτως απαραίτητο.

Δ.Μ.

Μεταπολεμικές εικόνες

Μια από τις αναμφισβήτητες επιπτώσεις των γεγονότων της 11ης Σεπτεμβρίου υπήρξε αλλαγή στο διεθνές τηλεοπτικό εידεογραφικό τοπίο: οι κάμερες έπαψαν να είναι στραμμένες στην Βαλκανική Χερσόνησο -και γεγονότα, όπως οι ένοπλες συγκρούσεις στην FYROM, η πολιτική αστάθεια στο Κόσσοβο και την Βοσνία, η πολιτική διαφθορά στην Γιουγκοσλαβία, ή η οικονομική κρίση στην Τουρκία, δεν προσελκύουν πλέον το διεθνές ενδιαφέρον. Καθώς η τηλεοπτική λογική είναι πάντα η λογική του θεάματος, τα φώτα της δημοσιότητας μοιραία στρέφονται εκεί που το θέαμα γεννιέται: εκεί που το αίμα και τα δάκρυα κυλούν για πρώτη φορά, εκεί που οι άνεμοι της καταστροφής σαρώνουν τα πάντα.

Όμως η λογική του κινηματογράφου υπήρξε πάντα διαφορετική: για τις κινηματογραφικές εικόνες σημασία δεν έχει τόσο το θέαμα, όσο η ουσία των πραγμάτων, δηλαδή η ίδια η ανθρώπινη εμπειρία. Και οι νέοι σκηνοθέτες από τις Βαλκανικές χώρες -που τώρα πια προσελκύουν την προσοχή των διεθνών φεστιβάλ (ενδεικτικό των επιτευγμάτων τους είναι η βράβευση των ταινιών *Slogans* και *No man's land*, αλλά και η έντονη βαλκανική παρουσία στο Διεθνές Διαγωνιστικό) - που ανδρώθηκαν μέσα στο χάος της προηγούμενης περιόδου, απαντούν στην πολιτισμική έκπτωση της Χερσονήσου με το μόνο όπλο που διαθέτουν: την δύναμη των κινηματογραφικών εικόνων.

Δημήτρης Μπάμπας

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 18:00

COLLECTION 2001 - 2002

εσείς

που περνάτε τις περισσότερες ώρες σας?

στον καναπέ?

στον κρεβάτι?

στο γραφείο?

στον γάιτο?

στη σαλονι-απογευματινιά?

The Art of Style

Όπου να αν περνάτε τις περισσότερες ώρες σας βάζουμε μαζί με ένα έμπλο **desis** από τα πολυκατοικημένα οικιακά & επαγγελματικού είδους που είναι μαζί σας παντού.

Τώρα & 10 άτοκες δόσεις

DESIGN BUSINESS & HOME

desis

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΕΠΙΠΛΟ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΓΡΑΦΕΙΟ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Μοναστηρίου 105. Τηλ. 031 516.006
ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ - ΒΕΡΟΙΑ - ΣΚΟΠΙΑ - www.thesis.com.gr

PHOTOTECH

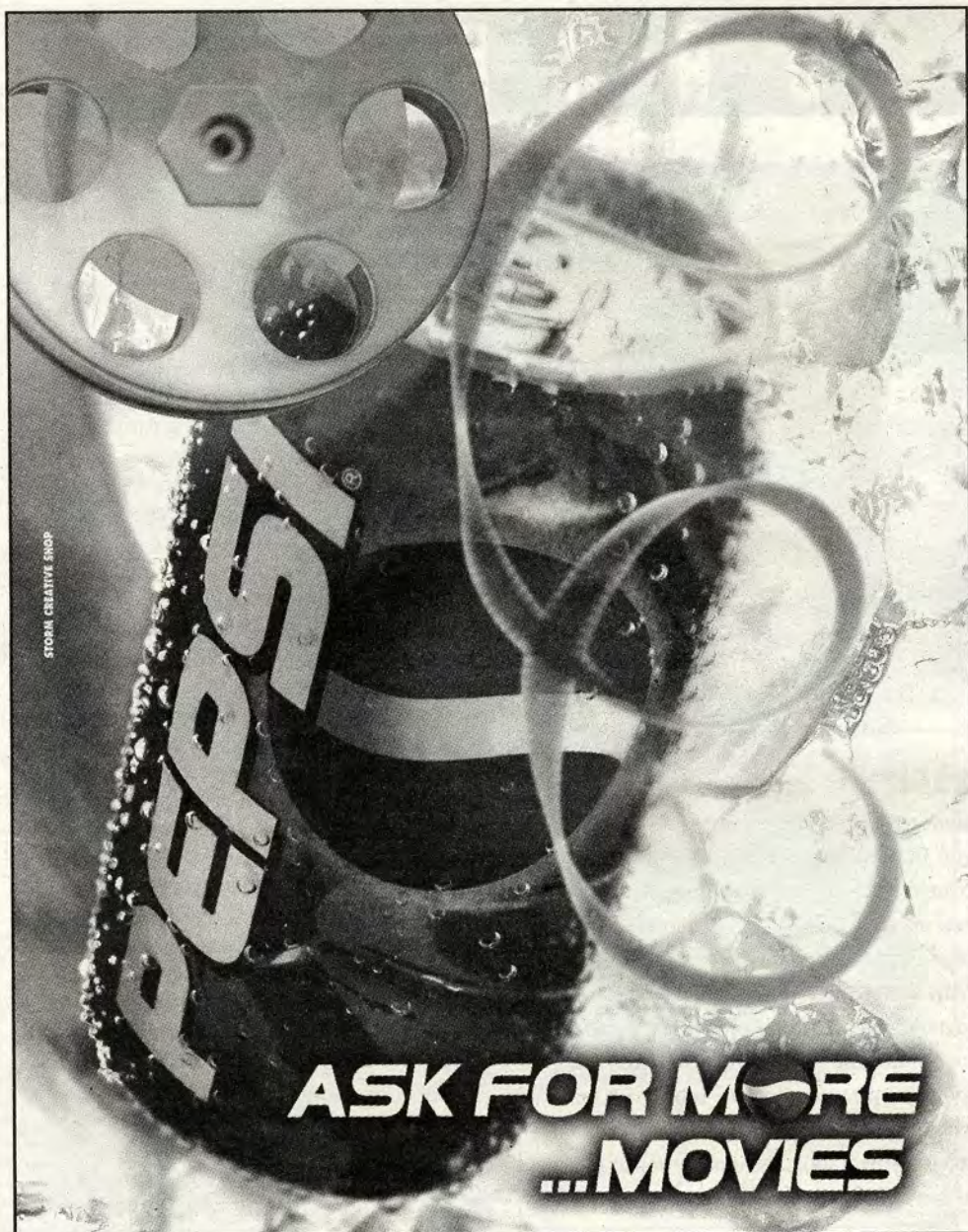
ΔΙΚΤΥΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ - ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ - ΚΑΒΑΛΑ

smile!

έγχρωμες φωτογραφίες σε 30'

Πάροδος Αμύντα 1, 56431 Ηλιούπολη, Θεσσαλονίκη
Τηλ. 031.600308, Fax. 031.604307, e-mail: phototech@phototech.gr, www.phototech.gr

L'INSTITUT FRANÇAIS
SOUTIENT
LE FESTIVAL
DE THESSALONIQUE

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

420 ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

τα μεγάλα κρασιά της μεγάλης οθόνης

Evaggelos Tsionas & Co.

Κόσμος Γερανός / Mundo Grúa

του **Pablo Trapero** (Αργεντινή, 1999)

Κεντρικό πρόσωπο της ταινίας είναι ο Rulo, ένας 49χρονος άνεργος εργάτης, ο οποίος απεγνωσμένα αναζητά δουλειά. Εργάζεται προσωρινά ως χειριστής γερανού σε οικοδομή, αν και δεν έχει απολύτως καμία σχετική εμπειρία. Όμως το κίνημα και τα παραπάνω κιλά- τα οποία συνεπάγονται την άρνηση ασφαλιστικής κάλυψης- θα τον οδηγήσουν πάλι στην ανεργία. Η σχέση του με μια γυναίκα την Adriana αποκαλύπτει ένα ένδοξο παρελθόν για τον Rulo: ήταν μπασίστας σε μια δημοφιλή ροκ μπάντα. Οι σχέσεις του με τον 19χρονο γιο του -επίσης μουσικό σ' ένα rockabilly συγκρότημα- είναι συχνά τεταμένες. Οι συναντήσεις του με την Adriana μοιάζουν ως μια όαση στην ζωή του ήρωα. Όμως γρήγορα σταματούν καθώς ο Rulo είναι αναγκασμένος να πάει στην μακρινή Παταγονία, αναζητώντας εργασία.

Ταινία πορτραίτο, αλλά και υποδειγματική σπουδή πάνω σ' ένα χαρακτήρα, το Mundo Grúa διαθέτει την δύναμη, την αυθεντικότητα, την ειλικρίνεια και την αμεσότητα των καλύτερων στιγμών του ιταλικού νεορεαλισμού. Ξεκινώντας την καριέρα της από το Φεστιβάλ Βενετίας του 1999 (και με ενδιαμέσο σταθμό και το 40ο Φεστιβάλ Θεσ/νίκης) η ταινία ταξίδεψε στο Φεστιβάλ Όλνς της υψηλούς αποσπώντας διθυραμβικά σχόλια και βραβεία. Χωρίς κανέναν είδους μελοδραματισμό, χωρίς ηθικολογικά ή πολιτικά σχόλια, η σκηνοθεσία σχεδιάζει ένα πορτραίτο μιας δύσκολης ζωής. Οι εικόνες της ταινίας ξεχειλίζουν από την ηθική δύναμη, την ελπίδα και την αισιοδοξία του κεντρικού χαρακτήρα. Η πίστη του στην ζωή υπερνικά τις όποιες δυσκολίες του βίου, προσφέροντας στον θεατή ένα ανεπανάληπτο μοντέλο ζωής, μια στάση αντίστασης απέναντι στις αντιξοότητες του βίου.

Γυρισμένη σε ασπρόμαυρο, με κάμερα στο χέρι, ερασιτέχνες ηθοποιούς και μ' ένα ελάχιστο προϋπολογισμό η ταινία είναι ένα παράδειγμα -υπόδειγμα των αισθητικών επιτευγμάτων του νέου αργεντινού κινηματογράφου.

Δ.Μ.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 13:00

Εννέα Βασίλισσες / Nueve reinas

του **Fabian Bielinsky** (Αργεντινή, 2000)

Ο Juan είναι ένας μικροαπατεώνας του δρόμου. Στην προσπάθειά του να εξασφαλίσει "τα προς το ζειν" συλλαμβάνεται από έναν αστυνομικό, τον Marcos. Προς μεγάλη του έκπληξη ο Marcos αποκαλύπτει ότι και αυτός είναι ένας μικροαπατεώνας του δρόμου. Προτείνει στον Juan να συνεργαστούν. Οι αρχικές επιφυλάξεις που έχει γρήγορα κάμπτονται, όταν ο Juan παρατηρεί τον Marcos "εν δράσει". Η αποστολή που αναλαμβάνουν οι δύο συνεργάτες είναι να πουλήσουν μία συλλογή εξαιρετικά σπάνιων γραμματοσήμων, τις "Εννέα Βασίλισσες",

μία συλλογή γραμματοσήμων της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Στον αγώνα τους για την επιτυχή ολοκλήρωση της αποστολής, οι δύο απατεώνες θα συνεργαστούν -εκούσια ή ακούσια-, με την σαγηνευτική αδελφή του Marcos, την Valeria, τον μικρότερο αδελφό του Federico (ο οποίος έχει ως είδωλο τον Marcos) αλλά και μια ομάδα κλεφτών και μικροαπατεώνων. Όμως οι ό-χι και τόσο νόμιμες προσπάθειες τους, γρήγορα θα προσκρούσουν σε ανυ-

λή ξενοδοχεία (και επιστέφοντας πάλι πίσω) ο Fabian Bielinsky απεικονίζει έναν κόσμο όπου η αλήθεια συγχέεται με το ψέμα. Σ' αυτό τον κόσμο η σωματική βία απουσιάζει και η πειδιά δεν είναι παρά η έκφραση και το μέσο της επιβολής στον Άλλον.

Δ.Μ.

Σάββατο 10 Νοεμβρίου, Cine Τόνια Μαρκετάκη, 15:30

Δύσκολοι καιροί / Mala época

των **Nicolns Saad, Mariano de Rosa, Salvador Roselli, Rodrigo Moreno** (Αργεντινή, 1998)

Τέσσερις φαινομενικά αυτόνομες ιστορίες συγκροτούν την ταινία. Διαδραματίζονται στο περιθώριο των εθνικών εκλογών, στο Μπουένος Άιρες. Στην πρώτη, κεντρικός χαρακτήρας είναι ένας νεαρός από την επαρχία, που μόλις έχει φθάσει στην πόλη. Προσπαθεί να επιβιώσει στην μεγαλούπολη και γρήγορα αναγκάζεται να ακολουθήσει δρόμους κάθε άλλο παρά νόμιμους. Στην δεύτερη ιστορία είναι μια ομάδα εργατών από την Παραγουάη που βρίσκονται στο κέντρο. Η αφήγηση εστιάζει στους δεσμούς αλληλεγγύης, στο αίσθημα της κοινότητας, στην καθημερινότητα τους. Σημείο καμπής αποτελεί η συνάντησή τους με μία γυναίκα, την οποία ένας από τους εργάτες θα αναγνωρίσει ως την Παρθένο Μαρία: το γεγονός αυτό θα διαταράξει τις ισορροπίες της ομάδας. Η επόμενη περιγράφει τις προσπάθειες ενός εφήβου να συνδεθεί συναισθηματικά μ' ένα κορίτσι. Εμπόδιο στις προσπάθειες του στέκεται το γεγονός της κοινωνικής απόστασης και της ταξικής διαφοράς: η κοπέλα ανήκει στην ανώτερη κοινωνική τάξη. Η τελευταία ιστορία έχει ως ήρωα έναν ηχολότη, ο οποίος γνωρίζει μία γοητευτική γυναίκα και υποτάσσεται στην σαγήνη της...

Δεύτερη παραγωγή, μετά το Moebius (1996), για την κινηματογραφική scho-

λή Universidad del Cine, η ταινία έχει ως βασικούς συντελεστές τελειόφοιτους σπουδαστές. Το βλέμμα των δημιουργών, καθώς παρατηρούν την κοινωνία της Αργεντινής είναι αποκαλυπτικό: εναλλάσσοντας το ύφος από θρίλερ σε παραμύθι, αναδεικνύουν τις σκοτεινές και αθέατες όψεις μίας κοινωνίας αναπτυσσόμενης, τις αντιφάσεις της, τις εσωτερικές συγκρούσεις. Η ταινία έκανε την παγκόσμια πρεμιέρα της στο Φεστιβάλ του Τορίνο, 1998.

Δ.Μ.

Σάββατο 11 Νοεμβρίου, Cine Προβλάτα 1, 23:00

Pablo Trapero

Το παρόν είναι η παράλογη κληρονομιά του παρελθόντος. Είναι τρελό κάποιος στα πενήντα του να πρέπει να ξεκινήσει από την αρχή, όπως ένας νεός. Αυτό το είδος του παράλογου δημιουργεί μία ένταση, την οποία χρησιμοποίησα για να αφηγηθώ την ιστορία του Rulo. Ήθελα μια ταινία, η οποία να είναι όπως όταν μια κρυφή κάμερα κινηματογραφεί κομμάτια της πραγματικότητας. Ο γερανός είναι για όλους μας ένα σύμβολο της οικοδόμησης του μέλλοντος. Ο Rulo θέλει να έχει ένα μέλλον, αλλά δεν μπορεί να το αποκτήσει... Κατά την γνώμη μου τα μηχανήματα γερανοί έχουν δύο ποιότητες, δύο σημασίες. Κατά πρώτον είναι ένα οπτικό αντικείμενο, το οποίο νομίζω είναι πολύ δυνατό. Είναι σαν τεράστια ζώα, τα οποία μοιάζουν σαν να φωνάζουν. Από την άλλη, το πλήθος των γερανών δηλώνει την κατάσταση της πόλης. Είναι σύμβολα της προόδου, και από αυτή τη οπτική γωνία, η ταινία εμπεριέχει ένα παράδοξο.

Fabian Bielinsky

Ποτέ δεν προσέγγισα την συγγραφή του σεναρίου με μια, εκ των προτέρων διαμορφωμένη άποψη ή έχοντας στο μυαλό μου ένα συγκεκριμένο κινηματογραφικό είδος. Δεν είχα, εκ των προτέρων, αποφασίσει αν θα ήταν μια ταινία με σασπένς, ή μια κωμωδία, ή μια πολιτική ταινία. Μ' ενδιέφερε το συνολικό πλαίσιο, στο οποίο διαδραματίζεται η ταινία, οι χαρακτήρες. Το ψεύδος ως ένας τρόπος με τον οποίο τα πρόσωπα έρχονται σε συνάφεια και σχετίζονται. Όλα τα άλλα ήρθαν μέσω της ίδιας της διαδικασίας της συγγραφής, από την ίδια την ανάπτυξη της ιστορίας. Μια ιστορία για απατεώνες δημιουργεί από μόνη της ένταση, κάτι που έχει περισσότερο σχέση με τη δράση, παρά με την πρόθεση για τη δημιουργία σασπένς.

Salvador Roselli

Είχε γίνει ένας διαγωνισμός στο Universidad del Cine, όπου θα έπρεπε να υποβληθούν σενάρια για ταινίες μικρού μήκους. Οι τέσσερις νικητές θα έκαναν όλοι μαζί μια ταινία μεγάλου μήκους. Η κριτική επιτροπή ήταν όλοι οι συμμετέχοντες στον διαγωνισμό. Όταν μείναμε οι τέσσερις πρώτοι, συνεργαστήκαμε και αναρωτηθήκαμε τι κοινό θα μπορούσε να έχουν οι τέσσερις ιστορίες που γράψαμε, χωρίς όμως να χάνεται η ιδιαίτερη ταυτότητα της κάθε μιας. Αυτό που είχαν κοινό ήταν ότι και οι τέσσερις είχαν μόνο πρωταγωνιστή, ο οποίος ήταν απομονωμένος, μέσα στην ιδιαίτερη ατμόσφαιρα της κάθε ιστορίας. Η σκηνοθεσία της ταινίας έγινε, ξεχωριστά για το δικό του μέρος, από τον καθένα μας. Ήταν καλό που και οι τέσσερις μας είχαμε τις ίδιες πολιτικές απόψεις, και ίσως όχι την ίδια κινηματογραφική αισθητική.

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

ΠΡΩΤΟ ΣΕΛΗΝΟ 19

ΟΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

What do Faye Dunaway and the Thessaloniki Film Festival have in common? The belief in independent cinema. The star appears tonight for the screening of her 1970 favorite "Puzzle of a Downfall Child". Some 30 other features, plus the "Midnight Vision" shorts, beckon.

Enigmatic Lady

Dunaway's press conference is at noon today (Warehouse C). Yesterday she warmed up with some local press, looking relaxed and, well, like a real person (apart from the guy fiddling with her hair). She'll never tire of discussing "Bonnie and Clyde", the actress said, adding that "Puzzle of a Downfall Child" (presented at 8pm today) reveals the perils of being in the public eye. A soldier's daughter, she spoke in patriotic terms about the US crisis. Dunaway observed that Americans are "less busy" and "more cautious", but finally displaying "latent love" for each other. Dunaway is looking forward to work on a Maria Callas film based on the play "Master Class". Critical of teen-focused Hollywood, Dunaway prefers independent productions. She has finally caught the directing bug. "I was ready," she says, to direct "Yellow Bird".

"Savoir" Comes First

Yesterday guests flocked to the Provlita and left with stacks of photocopies. The first film (press screenings aside) was jury president John Boorman's 1965 "Catch Us If You Can". Officially events kicked off with the opening ceremony at the Olympion Theater, followed by the characteristically long (154 minutes) and worthwhile "Va Savoir" opener. First day jitters and fatigue were forgotten, thanks to the first party (chez Warehouse C).

Two Covert Journeys

Both Mohsen Makhmalbaf's "Kandahar" and the late John Berry's "Boesman & Lena" feature world-weary travelers. In the first film, which makes its Thessaloniki debut at 8.30pm (at the Olympion's small Pavlos Zannas theater), a woman who fled from Afghanistan after the Taliban took power smuggles herself back into the country to rescue her sister from suicide. Actress Niloufar Pazira will attend the festival. Meanwhile, Berry, who was an American expat in Paris for much of his life, made his last film about the relationship of an aging South African couple. Their troubled relationship simmers as the woman shelters a black man in their camp. The film's cast features Danny Glover and Angela Bassett. It will be presented by Jules Dassin, with the director's son, Arny Berry present, at Warehouse D (aka Cine Frida Liappa).

Peeking at the Competition

Two International Competition films are screening tonight, launching the competitive section of the festival. First, at 3.30pm is Kazim Oz's "The Photograph". This Turkish production is about two men who meet on a long bus ride. One of the men is heading off to do his military service, while the other is heading to the mountains to join the Kurdish rebel forces. When they meet again, the circumstances are less friendly. The second film, screening at 10.30pm is by Christos Dimas. "The Cistern" looks at a group of 11-year-old boys growing up in 1974 Greece. Based on a novel by Dimas, it examines the boys' inauguration into the less-playful world of adults.

Survival Strategies

In Faruk Sokolovic's "Milky Way" (6pm, Cine Tania Marketaki) two couples want out of Bosnia Herzegovina after the war. Normal life strikes them as residing far beyond their country- in New Zealand. The only trouble is that they don't meet the Resettlement Agency's test- because one couple is Muslim, the other Christian. The Agency prefers to send mixed marriage couples away, because they face more discrimination. A swap is in their stars...

FIRST P P O T O Π Π Α Ν Ο SHOT

42nd THESSALONIKI FILM FESTIVAL

SATURDAY 10 NOVEMBER 2001 • N. 94

Puzzle of an up-and-coming fest

Faye Dunaway...

with the Minister of Culture Mr. Evangelos Venizelos...

and Jerry Schatzberg.

Clues to Local Cinema

With three Stavros Tornos and two Dinos Dimopoulos films screening today, a few notes are due about the filmmakers. Born in 1932, Tornos was known for his leftist political beliefs and strong opinions about cinema. After making a documentary in 1967, he spent considerable time in Italy, where he made three short films (including "Adio Anatoli", screening at 11.30am). Returning to Greece in 1981, Tornos made a handful of films that include "Danilo Treles" (3pm, about the wanderings of an English musician and a mythical foxman in the Greek countryside) and "Balamos" (5.30pm, a man enters a metaphysical journey while horse-shopping). By contrast, Dimopoulos' cinema was more mainstream. He made no less than 498 films with predominant film company Finos Films. Many of these still appear daily on Greek television. "Astero", the ultra-dramatic story of a poor servant girl (played by well-loved Aliko Vougouklaki), is a must-see for those trying to catch up on Greek cinema history. It screens at 8pm. His 1978 film "The Sun of Death" plays at 10.30pm.

Hellenic Shadow-Play

One of the great mysteries of local productions is the lack of women in the director's seat. Olga Malea, director of "Risotto" (1.30pm), goes against this rule. Her latest, in a series of well-received films dealing with women in modern Greece, considers what happens when two women leave their men with the domestic duties. Though critiqued for its lightness, it was the only film by a Greek woman in the box office this year. One of six female directors in the festival's 32-film Greek Panorama is newcomer Athena Xenidou. Her "Unwitnessed Memories" is a documentary examining Cyprus' post-war generation. It screens at 5pm. Meanwhile Christos Voupouras' "The Dance of the Horses", showing at 6.30pm, is the story of a boy and his grandmother, which has to do with Greek identity. It links pagan sacrifices and Christianity, exploring Byzantium and the East/West divide. Stavros Vidalis' "Shadow-Play" (1pm) is about a group of Athenians who decide to embody mythical characters, through theater.

Finding the Horizon

US Indies, New French Cinema are among the films on show in today's New Horizons selections: "Acts of Worship" (two women reveal the flip sides of drug addiction, 3pm), "Deep Breath" (an alienated French boy in the countryside has his first drink and taste of drama, 5.30pm), "Drift" (a young woman tries to escape her brother's protective love, 6pm), "The Business of Strangers" (Stockard Channing and Julia Stiles are two women united in an airport bar, 8pm), "The Fluffer" (a trio hovers around the gay porn industry, 10.30pm) and "And Your Mother Too" (a heated road trip between two 17 year-old boys and an older woman, 11pm).

Dark Labyrinths

At 1am on Saturday night, the first "Midnight Vision: Orgiastic Cinema" begins. It features seven films from the US, UK and Canada, ranging in length from 74 minutes to three minutes. All are "anti-cinema" expressions selected by Greek expat, director and Cinematexas founder, Athina Tsangari.

Secret Stills

Bronx-born Jerry Schatzberg's camera has captured faces and places for decades. His eye for arresting images -be it fashion snapshots, posed and spontaneous portraits or quirky landscapes - are a part of an exhibition opening at 6.30 pm (at Warehouse B), just before the gala presentation of the photographer/director's first film "Puzzle of a Downfall Child". He has exhibited widely, with recent shows in Paris, and Istanbul.

Quote/unquote:

"I want to see more interesting movies...You can't give up. You have to keep fighting from within." - Faye Dunaway

Angelike Contis

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

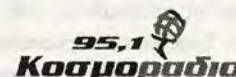
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 94 ΣΑΒΒΑΤΟ 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2001

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΟΦΙΑ ΖΗΚΟΥ
ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΙΤΣΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ,
ΣΟΦΙΑ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΥ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΝΙΚΟΣ ΠΟΥΡΝΑΡΟΣ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΥΤΑΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΚΙΑ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΥΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΣΗ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ

ΕΚΩΠΑΣΗ
92.4 FM